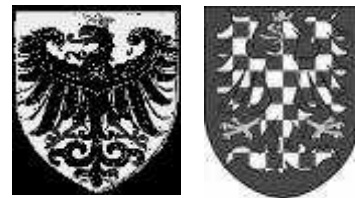

NOVINY

Volume 6 Issue 018 (708)

CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER

24. VIII. – 6. IX. 2026

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 24.srpna
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

C o jsem v Austrálii od roku 1982 tak slýchávám jak se „kdosi“ snaží upravit v Austrálii volby. Kdo? Kupodivu se to týká jen dělnické „labour party“. V té době se vyprávělo, jak prý jezdí autobusy vybraní dělníci voliči od jedné volební místnosti k jiné, kde za rohem vystoupí a jdou volit znovu a znovu za vítězství dělnické třídy. V dnešní době už jen slyším v rádiu, že se po volbách našli kdesi stovky volebních lístků na skládce, či ukryté kdesi ve sklepě nebo na FB se objeví fotky jak indický mládenec gumuje a upravuje volební lístky.

Ale, že by s tím někdo cokoliv udělal, to se nedoslechnu.

Nebo před volbami naši milí čínští občané mají předvolební hromadné schůze, kde hlídači hlídají, aby se tam nedostal někdo, kdo Číňanem není.

To nemluvím o tom, že SBS pod dohledem stranicky vyspělých soudruhů v indickém, arabském a čínském vysílání masírují mozky svých soukmenovců.

Denně sem přilítá přes tisíc nových emigrantů z Indie, Číny a středního východu na žádost naší dělnické strany a nikdo není schopen je zastavit. Ted dokonce Indové žádají, nejen aby hned po příletu dostali nezaměstnanecskou podporu od naší dělnické vlády, ale aby se pandžábština učila povinně ve školách.

S miliony nových dělnických voličů už nebudou muset jezdit autobusy nebo schovávat volební lístky – soudruzi mají vítězství jisté.

Chlěbi bychom si pomáhat.

Falšování amerických voleb v roce 2020 nebyl fór

Benjamin Kuras 2026

Konzervativní komentátoři, kteří se štítí Trumpa za to, že zpochybňoval regulérnost voleb v roce 2020, by si dnes měli sypat popel na hlavu a sníst svůj klobouk. Taky by si přitom mohli všimnout, jak snadné je nechat se Trumpovým komunikačním stylem (dá-li se to stylem nazvat) odvést od zkoumání faktů. Progresivní komentátoři nic z toho nemusí, ti mají štítění se Trumpa trvale v popisu práce. Vzpomínáte si ještě, kolik jich

(těch konzervativních) upozorňovalo, že americký prezident všechny své námitky soudně prohrál? A jak při tom fňukal? Jak si téměř nikdo netroufl to zpochybňovat? A jak vás ani nenapadlo, že všechno to upozorňování by mohl být od progresivních komentátorů ledabyly převzatý výmysl – jakému se tehdy už i u nás začínalo říkat „nativ“?

Potřebujete-li definici pojmu „nativ“, tak zkuste toto: vyprávění kousku pravdy, s ubráním jiného kousku pravdy nebo s přidáním kousku nepravdy, dohromady znějící pravděpodobně, uspokojivě, logicky a nepochybnitelně. Tedy dokud jej nezpochybní nějaká nově zjištěná událost. V tomto případě pravda byla, že Trump žádnou svou námitku soudně nevyhrál. Nepravda byla, že nějaké námitky soudně prohrál. Zamčená pravda byla, že nemohl vyhrát ani prohrát, protože se soudy odmítaly námitkami zabývat pro „absenci důkazů masivního falšování voleb“. Nativ učebnicový.

„Masivní falšování“ by se tehdy asi dokazovalo těžko. Tehdejší údaje naznačovaly spíš chyby drobné, lokálně roztroušené, s těžko prokazatelným úmyslem a konkrétní osobní odpovědností, snadno ignorovatelné. Tak tomu bylo po celou dobu Bidenova prezidentství.

Během ní všelijaké diskrepance z toho či onoho okrsku sbírali různí investigativci, někteří amatérští, ale třeba i seriózní organizace jako *The Heritage Foundation* nebo *Judicial Watch*. Počáteční pochybnosti

vycházely z faktu, že po večerní uzávěrce sčítání odevzdaných hlasů ve voličsky vyrovnaných státech vedl Trump, po nočním přivážení plných pytlů korespondenčních hlasů, za nepřítomnosti oficiálních kontrolorů, ráno vítězil Biden.

Pak postupně nacházeli následující pozoruhodnosti...

Ve 353 okrscích 29 států bylo odevzdáno víc hlasů, než byl celkový počet registrovaných voličů. Ve všech vítězil Biden. Celkový počet hlasů pro nepopulárního Bidena překonal počet odevzdaný v roce 2008 populárnímu Obamovi v některých okrscích až o 25 procent. V namátkové sondáži se 2,2 procenta voličů přiznalo, že volili nezákonně (bez prokázání

občanství a volebního práva). Početně to odpovídá přibližně milionu nezákonných hlasů. Velký počet okrsků odmítl povolit dodatečnou kontrolu a přepočít, jak prikazuje zákon. Šlo vždy o okrsky, kde zvítězil Biden a které ovládali Demokraté. V mnohých se prokázala šikana žadatelů o kontrolu.

Zvláštním specifikem těchto voleb byl jev nazvaný *glitch* (zádrhel nebo přesmyčka). Ten přesmykaval Trumpovy hlasy v Bidenovy – ani jednou opačně. Celkový počet takových přesmyček je v celé USA asi nezjistitelný, jen v Michiganu tento software používalo 47 okrsků. Jeho výrobcem byla firma s propojením na Národní radu Demokratické strany. Upozornil na to kontrolor v jednom z michiganských okrsků, kde zjistil 6 tisíc takto přesmyknutých hlasů. Obzvlášť pozoruhodným okrkem je Fulton County ve státě Georgia, kde časopis *The Federalist*, organizace *VoteGA* a Státní volební komise postupně odhalily 315 tisíc předem odevzdaných hlasů nepotvrzených podpisem volebního úředníka, tedy podle zákonů Georgie nelegálních. Od statisíců elektronických hlasů nebyly přes opakované žádosti nikdy předloženy záznamy. Asi 16 tisíc hlasů bylo přidáno dodatečně ještě dny po oficiálním sečtení. Přes 4 tisíce hlasů bylo zobrazených ve stejnou dobu na vteřinu, což je fyzicky nemožné.

Podpisy voličů se nekontrolovaly, kontrolní zařízení ani nebylo v provozu. Ve volebních výborech nebyli žádní republikáni, i přes nařízení soudu. A Fulton odmítá kontrolu volební dokumentace i ministerstvu spravedlnosti, které na něj vydalo soudní stíhání. A o němž progresivní média píší jako o „Trumpově ministerstvu“, aby podpořily nativ, že jde pořád jen o nějakou trumpovskou totalitní honbu čarodějnic. A to je zatím jen jeden okrsek v Georgii, kde se Trumpovi za zpochybnění výsledků spílalo do Hitlerů.

108 voličů z jednoho bytu?

V Kalifornii mezitím investigativní novinář Nick Shirley odhaloval takové drobnosti jako 108 voličů registrovaných v jednom bytě, 30 voličů v jednom skladišti, odevzdané hlasy voličů už nežijících (jedna taková mrtvá paní volila čtyřikrát), voliče bez občanství a průkazu totožnosti, absenci povolební kontroly a přepočtu, a jeden případ voličské registrace dvou psů.

Podobné informační drobečky se sypou z 18 států, které ministerstvo žaluje za nevydání volebních

záznamů. Titul falšovatelského génia asi získá Wisconsin, kde profesor kybernetiky Andrew Paquette při svém hobby navštěvování volebních elektronických systémů odhalil do té doby neznámý algoritmus umožňující vnější zasahování. Kromě těch jednoduchých přesmyček hlasů Bidenovi (v jednom okrsku 19 500) nachází duplikace voličů pod jedním číslem, přidávání neexistujících voličů s falešnými údaji, přepisování záznamů...

Ale tady už zabředáme do pokročilé technologie, již nebudeme předstírat, že rozumíme, a zbytek přenecháme ajťákům. To minimum, co by průměrný novinářský mozek mohl učinit, je přibrzdit, než zas bude Trumpovi chtít spílat do konspiračních paranoiků.

Jiný Pohled

Tomas Petrářek

K současné vlně hejtů vůči Petru Pavlovi z části liberální bubliny kvůli jeho minulosti disident Jaroslav Spurný

“Kdyby se mě někdo v roce 1990 – jako bývalého disidenta a poté novináře, zabývající se StB nebo vojenskou tajnou službou – zeptal na Petra Pavla nebo Andreje Babiše, řekl bych o obou, že jsou svou minulostí diskvalifikovaní pro politickou kariéru v demokratické zemi. V roce 2020 bych totéž tvrdil už jen o Andreji Babišovi, aniž bych vzal na milost někdejší touhu Petra Pavla pracovat v komunistické vojenské tajné službě. V roce 2026 promíjím i tu Pavlovu touhu po komunistické zpravodajské kariéře.

Proč? Trochu historie. V Čechách, na Moravě a ve Slezsku bylo v listopadu 1989 členy KSČ 1,2 milionu lidí. Každý sedmý dospělý. Připočítejme k tomu rodinné příslušníky (k tomu podporu KSČ či Národní fronty ve volbách, pravidelně dostávali 99 procent hlasů občanů socialistického Československa). Tahle vrstva do velké míry personálně ovládala a obsadila všechna rozhodující místa v socialistické státní správě i státních podnicích. Zjednodušeně – v roce 1991 nebyla žádná šance je vyřadit z podílu na budování demokracie. Bylo jich moc. Měli často z komunismu kvalifikaci, kterou méně socialisticky nadšení občané neměli. Komunističtí právníci a ekonomové v podstatě měli v devadesátkách v transformaci země většinu – i když většina z nich rudé knížky odevzdala.

Dokončení na straně 7

Pondělí 24. srpna

USA chtějí izolovat Írán od ekonomiky
Nový britský premiér Burnham přijel do Kyjeva
Zelenskyj popírá, že Ukrajina zničila Nord Stream
V Keni zadrželi čtyři podezřelé z trávení slonů
Berounská ODS utekla ke Kubovi, zbytek povede do voleb student
Naši špioni mají nového šéfa Miroslava Tomana
Na Mělnicku se usadila nebezpečná sršeň asijská
V liberecké ZOO zahynul lachtan, spolkl panenku
U nás krásný slunečný den, chladný, teplota do 20°C

Úterý 25. srpna

Ukrajina dostala střely do Patriotů
Kanada zavede cla na americké zboží
Slovenská policie odhalila přípravy útoku na dronovou továrnu A Ředitel CIA je v Moskvě
Umřela americká zpěvačka Dolly Parton (80 let).
Prezident Pavel varoval velvyslance před dvojkolejnou zahraniční politikou
Hejtmán Kuba dostal od vlády dozorcí radu Budvaru
Opozice bojkotuje jednání o rozpočtové novele
Motoristé jdou do voleb v 63 obcích
U nás pod mrakem, teplota nad dvacet °C

Středa 26. srpna

Netanjahu označil íránsé lídry za divochy
V Bruselu už několik dní bojují drogové gangy
Rusko a Ukrajina si vyměnily po 10 zajatcích
Princ Harry aMeghan Markle se vrátili do Británie
Sněmovna přehlasovala prezidentovo veto rozpočtové novely A Opozice se obrátí na ústavní soud ve věci rozpočtové novely
Piráti mají strategii jak vyřešit bydlení
Začala obnova budovy Invalidovny v Praze
U nás pod mrakem, odpoledne se ale vyjasnilo

Čtvrtek 27. srpna

Šest zemí v čele s Německem vyzývá k úspornějšímu rozpočtu EU A Zemřel válečný zločinec Ratko Mladič
V Německu zadrželi agenta, chystajícího útok na Slovensku A Norský král Harald V. je v kritickém stavu
Írán vyhrožoval útokem na pražskou redakci Radia Farda
Sněmovna zadržela místopředsedkyni Barboře Urbanové jet na Ukrajinu A Prezident schválil změny sněmovních pravidel na omezení obstrukcí
BIS vyhodnotil, že loni bylo ohrožení terorismem na nízkém stupni
U nás krásný letní den, teplota nad 25 °C

Pátek 28. srpna**Zemřel norský král Harald V.**

Válečný zločinec Mladič bude mít v Srbsku státní pohřeb
Na Slovensku zadrželi čtvrtou osobu v souvislost s chystaným útokem na továrnu na drony
Ve Španělsku ukradli druhý největší pravěký celý zlatý poklad Evropy třetí loupež ve během 4měsíců.
Na VS OSN pojede s prezidentem Pavlem i ministr Macinka A Ministr vnitra Metnar jednal s rakouským protějškem Karnerem o ochraně hranic
V pátek ráno bylo výrazné zatmění Měsíce
Na výstavě v Praze bude i nejdražší známka světa
Na zápas Sparta Slavie se chystají stovky policistů
U nás hezky, večer začalo pršet

Víkend 29. – 30. srpna

Island odmítl v referendum nové jednání o vstupu do Evropské unie A Chamenei štve muslimy na celém světě proti USA a Izraeli
Moskva oznámila chystaný úder na ukrajinská energetická centra A NASA vysílá do vesmíru silný teleskop, bude zkoumat temnou hmotu a exoplanety
Babiš oznámil, že obnovil vztahy s prezidentem Pavlem
V Lešanech se na veřejné produkci převrátil obrněný vůz Tatra A Sněmovna bude projednávat návrh rozpočtu
Pro zájemce s registrací se otevřou památky zdarma
Krásný, převážně slunečný víkend, trochu chladný

Pondělí 31. srpna

Španělský premiér Sánchez řekl, že za vpád do Ceuty můžou Rusové a Izrael

Koalici středoevropských zemí v rámci EU chce vytvořit Babiš A V Polsku hořelo v továrně na drony
Indický premiér vyzval Putina k ukončení války
Vláda navrhuje rozpočet s druhým nejvyšším schodkem (389 mld) v nové historii A Nagyová dostala podmínku a pokutu v kauze Čapí hnízdo
Babiš řekl, že u dezinformací o polských nárocích chybovala rozvědka a velvyslanec
Vědci zjistili, že děti mají největší stres ze školy
U nás ráno hodně pršelo, před polednem se vyčáslilo do sluníčka

Úterý 1. září

Britský premiér Burnham potvrdil odhodlání Británie podporovat přes hrozby Ukrajinu A Mluvčí Kremlu Zacharovová vyhrožuje devastujícími útoky v Pobaltí
Němci obviňují Rusko z hybridního útoku na lipské letiště
V Nepálu a Tibetu už našli přes tisíc obětí
Vláda schválila snížení podpory v nezaměstnanosti Jiříkovský chce po státu, aby mu vrátil jeho dar bitcoinů SPD je proti snížení podpory v nezaměstnanosti
Motoristé chtějí jednat s Babišem o výši schodku
U nás krásný slunečný den

Středa 2. září

Preference AfD v Sasku-Anhaltsku stouply na 43 %
Letadlovou loď USS Abraham Lincoln stáhli do Thajska
Izrael uvažuje o vysídlení Gazy, podle mezinárodních úmluv by to byl zločin A Babiš reagoval na tlak Motoristů, za rozpočtem si stojí a necouvne
Piráti v komunálních volbách slibují, že Česko zrychlí o procento HDP ročně A Budou se exhumovat ostatky Jana Masaryka, prý se tím vše objasní
Také premiér označil incidenty v Německu za vážné
Macinka chystá změnu notifikace ruských diplomatů
U nás hezky, až večer se trochu rozpršelo

Čtvrtek 3. září

Putin prohlásil, že vidí šanci na mír
Žháří zaútočili na technologickou firmu v Mnichově
Dánská tajná služba varuje před sabotážemi
Motoristé navrhují škrtý v rozpočtu až do výše 20 mld., s Babišem se zatím nedohodli
Ministr zahraničí Macinka odmítl vysvětlení ruské velvyslankyně k incidentům v Lipsku
Server Seznam Zprávy zveřejnil kompromitující informace na nového šéfa ČIŽP Straku A Miloš Vystrčil má podporu senátu, nejspíš zůstane v jeho čele i po volbách
Petr Macinka naletěl na šprým skupiny Detektivní parta
U nás převážně pod mrakem

Pátek 4. září

Německá policie podezírá ze sabotáže na energetickém zařízení klimatického aktivistu
Ruský dron zasáhl budovu tajné služby SBU v Kyjevě
Už pět zemí EU chce posílat odmítnuté azylanty do center mimo evropské území
Trump bude chtít, aby Evropa zaplatila vše, co USA poskytlly Ukrajině
Macinka usiluje o návrat Filipa Turka na ministerstvo
Motoristé slibují, že schodek rozpočtu bude nižší než 389 mld korun A Sněmovní komise nedostane k vyšetřování spis ke kauze Dozimetr
ODS navrhne ve sněmovně škrtý v rozpočtu
U nás teplý den s hodně roztrhanou oblačností

Víkend 5. září – 6. září

V roce 1955 vypukl v Istanbulu 5. září dvou denní pogrom na židy, Armény a křesťany.
AfD vyhrála volby v Sasku-Anhaltsku, nadpoloviční většinu zřejmě nemá
Američané jednali v Moskvě a Kyjevě o ukončení války A Lavrov kvalifikuje obvinění z útoku v Lipsku jako začátek války
Německo posílí obranu proti dronům
Babiš je „nespokojen“ s rozpočtem, možná sníží schodek A Sněmovna bude schvalovat termíny střídání letního a zimního času
SPD chce snižovat nemandatorní výdaje
Pražský arcibiskup Příbyl povede kající pouť jako omluvu za nepravosti církve
U nás pěkný víkend, roztrhaná oblačnost

Ukrajina

Ukrajinské školní učebnice zeměpisu pro 8. třídu (autorů P. Masljaka a S. Kaporulíny) vydané v roce 2016 říká, že se „všechny indoevropské jazyky vyvinuly z ukrajinštiny“, a obsahuje velmi kontroverzní a pseudovědecké pasáže, které v roce 2020 vyvolaly ostrou kritiku i na samotné Ukrajině, kdy na to upozornila ukrajinská media.

Česko

Kratká Pamět Národa.

29/12/1989 - Československý parlament, obsazený 100% komunisty a jejich pomahači, volí za prezidenta Václava Havla !!!

Komunistická zvěrstva by se měla stále připomínat. Nezapomínejte, že komunisté náš národ okradli o nejlepší lidí. Buď je zavřeli, zlikvidovali a nebo jim znemožnili veřejný život. Těchto obětí bylo 860 000. Ti šťastnější skončili v emigraci, kde se většinou dobře uplatnili, díky svým kvalitám. Těchto bylo ve všech emigračních vlnách skoro 900 000. Zemi pak ovládal morálně prohnílý komunistický ksindl. I to, co se děje teď, je vlastně jejich odkazem.....

<https://blog.sme.sk/hedvicek/spolocnost/synteza-analyz-17-11-1989-a-nasledk>

Ministerstvo obrany vyjádřilo bezpečnostní obavy spojené s konektivitou moderních automobilů, přenosem dat a jejich možným rizikovým využitím, po zjištění, **že Volvo již není švédskou automobilovou společností, ale od roku 2010 ho vlastní čínská skupina Zhejiang Geely**, zbystří nejen proto, že by čínské vlastnictví automaticky znamenalo bezpečnostní hrozbu, automobily totiž už dávno nejsou jen „přibližovadla“ z bodu A do bodu B, ale jejich součástí jsou řídicí jednotky, kamery, mikrofony, komunikační moduly, GPS a další technologie.

Australie

Propalestinští demonstranti na víkendovém maratonu v Sydney prohlásili, že nedovolí izraelským vojákům „unést“ maraton, aby „očistili své válečné zločiny“. (Tak hlavně, že Hamás už skoro očistili).
Delegace Izraelců, proti které protestovali, přijela běžet a získat finanční prostředky pro organizaci Shalva, která pomáhá lidem se zdravotním postižením.
Je ironií, že demonstranti napadli organizaci podporující lidi se zdravotním postižením, která pomáhá Arabům i Židům, a dokonce má speciální program zaměřený na pomoc Palestincům ve východním Jeruzalémě.
Možná by měli jednoduše přispět, pokud chtějí Palestincům tolik pomáhat. Ale předpokládám, že křičet na Židy je větší zábava.
Daniel Moravec - České Budějovice

Německo

RP 3.9.2026- V okolí hlavního vlakového nádraží v Norimberku došlo během několika posledních měsíců k řadě znásilnění mladých či nezletilých dívek omámených drogami. Případy řeší zvláštní vyšetřovací komise. V souvislosti s těmito incidenty už byl vydán zatykač nejméně na 18 lidí, převážně ze Sýrie, Pákistánu a severní Afriky. A muž původem z Palestiny a bez státní příslušnosti. „Je podezřelý z opakovaného dodávání omamných látek nezletilým,

Kto boli popravení v monsterprocesoch v komunistickom Československu?

Najmladší bol 18-ročný chlapec, matke poslali účet za pitvu

Soňa Gyarfašová

Pred 76 rokmi poslali komunisti na smrť demokratku a odbojárku Miladu Horákovú. Spomedzi 232 ľudí, ktorých zavraždili z politických dôvodov, to bola jediná žena.

Osudy všetkých, ktoré sa stali v 50. rokoch 20. storočia obeťami justičných vražd, zrekonštruoval český historik PETR MALLOTA.

"Boli to ľudia, ktorí mali v sebe silne zakorenené demokratické ideály z čias prvej republiky a tie zločiny, ktoré sa diali okolo nich, ich nenechávali chladnými. Režim týchto ľudí opisoval ako zradcov a nepriateľov robotníckej triedy. Zaujímavým zistením nášho výskumu je však fakt, že najviac popravených, pokiaľ ide o profesiu, bolo medzi robotníkmi. Toto asi mnohých prekvapí," hovorí v rozhovore pre SME.

Symbolom politických procesov päťdesiatych rokov sú Milada Horáková alebo Heliodor Píka. Príbehy väčšiny ľudí, ktorých komunisti popravili, však zostávali donedávna neznáme. Vieme dnes povedať, kto bol najmladšou obeťou politických vražd v komunistickom Československu?

Najmladším popraveným bol Jaroslav Kysela. Bol to mladý chlapec, ktorý mal v čase svojej popravy osemnásť rokov a osem mesiacov. Popravili ho za to, že sa pokúsil ako politický väzeň o útek z jáchymovských uránových baní.

Jeho mama sa snažila do poslednej chvíle všetko zvrátiť a zachrániť ho. Písala prezidentovi Klementovi Gottwaldovi a prosila ho, aby Jaroslavovi udelil milosť. Klement Gottwald odmietol. Jaroslava Kysela obesili na pražskom Pankráci.

Jeho zúfalá matka bojovala ďalej. Aspoň za to, aby mohla pochovať ostatky svojho jediného syna. Písala listy na štátnu prokuratúru aj štátny súd, no nikto jej neodpovedal.

Vypnúť reklamu

Až jej jedného dňa jej prišiel úradný list. Bola to faktúra za pitvu. Ostatky syna jej pochovať nedovolili. No upozorňovali ju, aby čo najrýchlejšie zaplatila. Inak budú proti nej postupovať úradnou cestou.

Príbeh Jaroslava Kysela a mnohých ďalších ste zachytili vo Vašej štvorzväzkovej knihe Popravení z politických dôvodov v komunistickom Československu. Treba povedať, že je to monumentálne dielo - pracovali ste na nej pätnásť rokov, združili tridsať autorov, získali ste za ňu prestížnu literárnu Cenu Miroslava Ivanova. Príbehy ľudí ste zrekonštruovali po rokoch nielen z archívnych prameňov, no rovnako zo spomienok ich blízkych a posledných pozostalých. Dá sa dnes povedať, čo týchto ľudí okrem tragického osudu spájalo?

Novým objavom je iste fakt, že väčšina z neskoršie popravených sa zapojila do aktívneho protikomunistického odboja. Ak by som to mal vyjadriť percentuálne, bolo to približne 80 percent z nich.

Niektorí robili odboj v spojení so západnými spravodajskými službami. Ušli na západ a s falošnými dokladmi sa ako agenti chodci vracali späť, aby získavali informácie a bojovali

tak proti režimu. Týchto kuriérov západných spravodajských služieb je medzi popravenými štyridsať tri. Sú medzi nimi aj takí, ktorí im vytvárali zázemie a podporovali ich.

Potom sú to ľudia, ktorí robili rôzne sabotáže alebo ozbrojené útoky na exponentov komunistickej moci.

Pasívnych obetí, ktoré sa dostali do súkolia deja, je medzi popravenými iba 20 percent. Išlo buď o provokácie spravodajských zložiek alebo vykonštruované aktivity. To sú napríklad práve prípady komunistov popravených svojimi spolustranníkmi.

O protikomunistickom odboji u nás vieme paradoxne stále málo. Aké boli motivácie ľudí, ktorí sa doň zapojili? Uvedomovali si, že to môže ohroziť ich život?

Boli to ľudia, ktorí mali v sebe silne zakorenené demokratické ideály z čias prvej republiky a tie zločiny, ktoré sa diali okolo nich, ich nenechávali chladnými. Jednoducho sa rozhodli s tým niečo robiť.

Režim týchto ľudí opisoval ako zradcov a nepriateľov robotníckej triedy. Zaujímavým zistením nášho výskumu je však fakt, že najviac popravených, pokiaľ ide o profesiu, bolo medzi robotníkmi. Toto asi mnohých prekvapí.

Samozrejme, tí ľudia vedeli, aký je to režim, boli s tým konfrontovaní na každom kroku. Režim si upevňoval moc aj tým, že vyvolával v ľuďoch strach. Medializovali sa všetky politické procesy a popravy, písalo sa o nich v novinách, natáčali sa o tom týždenníky.

Títo ľudia si veľmi dobre uvedomovali, čo im môže hroziť, ak sa prezradí ich činnosť a oni skončia v rukách režimu. O to viac by sme dnes mali oceniť ich statočnosť a hrdinstvo.

Dá sa vyčíslieť, koľkí z nich boli už predtým zapojení do protinacistického odboja? Dá sa povedať, že títo ľudia sa potom zapojili aj do protikomunistického odboja?

My sme sa samozrejme snažili získať o popravených ľuďoch čo najviac informácií ich života, aj o tom, čo predchádzalo ich protikomunistickej činnosti. Je zaujímavé, že približne polovica z nich bola predtým v odboji proti nacizmu, skončila na vyšetrovniach gestapa či v koncentračných táboroch.

Boli to ľudia, ktorí už mali skúsenosť s nacizmom a mohli porovnávať oba režimy – ich zločiny aj fungovanie.

Prvou obeťou justičných vražd v komunistickom Československu sa stal 22-ročný Slavoj Šádek, ktorého obesili približne rok po nástupe režimu. Aký je jeho príbeh?

Slavoj Šádek skončil na šibenici 19. februára 1949. Naozaj to bol takmer rok, ktorý uplynul od komunistického prevratu.

Hneď po ňom bol popraven aj jeho komplica Miloslava Choca. Išlo o prvý proces na štátnom súde. Bola to inštitúcia, ktorá vznikla ako nástroj, ktorý má viesť politické procesy a potierať takzvaného triedneho nepriateľa. Bol to prvý politický proces v tejto neslávne známej inštitúcii.

Slavoj Šádek a Miloslav Choc boli mladí muži, obaja členovia českej Národnosocialistickej strany.

Miloslav Choc ušiel po februári 1948 do zahraničia, no vrátil sa späť. Bolo to zrejme z jeho vlastnej vôle, keď sa rozhodol vykonať atentát na komunistického funkcionára - majora Augustína Šrama. Ten bol nielen člen ústredného výboru

komunistickej strany, no s vysokou mierou pravdepodobnosťou, ktorá hraničí s istotou, agentom sovietskej tajnej služby NKVD. V tom čase sa o ňom predpokladalo, že môže byť zodpovedný za smrť Jana Masaryka.

Miloslav Choc ho zastrelil 27. mája 1948 v jeho byte. Po roku 1989 sa dokonca chvíľku špekulovalo, že tento útok nevykonali on. Osobne si myslím, že to sú špekulácie a útok vykonal. V každom prípade to bol akt protikomunistického odboja.

Zatknutý bol neskôr nielen Miloslav Choc, ale aj Slavoj Šádek, ktorý mu pomohol zaobstarať po návrate do Československa viaceré veci. Bol z toho veľký proces, ktorý režim nevedel len proti týmto dvom mladým mužom, ale aj proti ďalším členom českej Národnosocialistickej strany. Na súde padlo viacero trestov smrti. Ďalšie však nemohli vykonať, pretože ľudia, ktorých odsúdili, boli v tom čase v exile.

Obeťou monsterprocesu sa stali teda títo dvaja mladíci.

Jednou z prvých obetí justičných vražd bol aj človek, ktorý bol v Československu symbolom boja za slobodu. Generála Heliadora Píku popravili komunisti už 21. júna 1949. Prečo dostal bývalý československý legionár, ktorý bol tiež jednou z vedúcich osobností odboja proti nacizmu, trest smrti? Bolo to preto, že vedel veľa o sovietskom systéme? Vieme, že ako vojenský atašé v Moskve sa zaslúžil počas vojny aj o prepustenie československých väzňov zo sovietskych gulagov...

Vypnúť reklamu

Je to tak, bol to človek, ktorý nahliadol celkom zblízka do tej sovietskej praxe, a tak sa stal vlastne nepohodlným.

Ľudia ako on, ktorí mali za sebou veľkú odbojovú minulosť, pôsobili navyše ako vzor demokratických hodnôt a cností a mali v spoločnosti veľkú autoritu. Stali sa tak pre komunistický režim nepriateľmi, ktorých chceli umlčať. Je úplne evidentné, že zatknutie a odsúdenie generála Heliadora Píku koordinovala československá strana cez sovietskych poradcov.

Jedným z tých, ktorých režim popravil, bol aj Karel Bacílek. Mladý študent, ktorý pomáhal parašutistom počas heydrichiády. Je paradox, že vojnu prežil, no neskôr ho zavraždili komunisti...

Študent Právnickej fakulty na Karlovej univerzite Karel Bacílek bol mimoriadne odvážny už počas vojny. Parašutistom dodával pravidelne potraviny, odkazy od ľudí a skrýval dokonca u seba jednu z Kubišových bômb, ktorá mala byť použitá pri atentáte. To, že prežil heydrichiádu, môžeme považovať za malý zázrak.

V roku 1948 sa zapojil do boja proti nastupujúcej komunistickej totalite. Ak by sme hľadali odpoveď prečo, povedal by som, že to mal už v povahe.

Silno vnímal odkaz prezidenta Tomáša Garrigue Masaryka a jeho demokratické ideály. Karel šíril rôzne letáky proti komunistickému režimu a snažil sa pre odboj získať ďalších ľudí. V tom čase sa zoznámil aj so študentom Borisom Kovaříčkom, ktorého režim neskôr tiež popravil.

*V Bola som blbá keď som si ta brala.
"Ja viem...Ale ja som bol zamilovaný a nevšimol som si to"*

Jan Roček: přežil Osvětim, utekl komunistům skokem z lodi a jeho synové dobyli svět vědy

Bedřich Fischl

Některé lidské osudy působí tak neuvěřitelně, že připomínají filmový scénář.

Jenže život Jana Ročka není román ani legenda — je to skutečný příběh člověka, který přežil Terezín, Osvětim i pochod smrti, přišel o rodiče i sestru, stal se uznávaným chemikem a později utekl z komunistického Československa způsobem, který připomíná hollywoodský thriller: se ženou a dvěma malými syny skočil z lodi do moře, aby doplaval ke svobodě.

Jeho osud v sobě spojuje dvě totality 20. století — nacismus a komunismus. Nejprve mu nacisté vzali mládí, domov i rodinu. Poté, když se po válce snažil znovu vybudovat normální život, pochopil, že ani nový režim nepřináší skutečnou svobodu.

Dnes je Janu Ročkovi 102 let. Patří k posledním žijícím svědkům holocaustu a jeho životní příběh je zároveň příběhem celé jedné evropské epochy — příběhem člověka, který dvakrát utíkal před systémem, jenž rozhodoval o lidské hodnotě bez ohledu na člověka samotného.

Dětství ukončené okupací

Narodil se 24. března 1924 v Praze jako Jan Robitschek do sekularizované židovské rodiny. Otec Hugo byl legionář, podnikatel a vlastník menší továrny na laky, matka Bedřiška pocházela z Jablonce nad Nisou. Rodina byla plně integrovaná do českého prostředí a Janovo dětství bylo zpočátku klidné a zcela obyčejné.

Studoval gymnázium, měl přátele, plány i představy o budoucnosti. Nic nenavštěvovalo tomu, že se během několika let stane vězněm koncentračního systému.

Pak přišel rok 1939.

Po nacistické okupaci Československa začala protizidovská opatření rychle a systematicky. Jan musel opustit gymnázium, v občanském průkazu se objevilo velké písmeno „J“ a normální život skončil. Přátelé mizeli, možnosti studia i práce se zavíraly a každodennost se změnila v permanentní připomínku toho, že režim člověka nehodnotí podle schopností, ale podle původu.

Začal pracovat ve strojní dílně na výrobu kovového nábytku pro lékařské a zubařské ordinace a později absolvoval chemický laborantský kurz organizovaný židovskou obcí. Právě tehdy vznikla jeho celoživotní láska k chemii — oboru, který mu později pomohl postavit nový život.

V květnu 1942 byla celá rodina deportována do Terezína.

Terezín: čekárna mezi životem a smrtí

Terezín bývá někdy zjednodušeně popisován jako „ghetto“, ale ve skutečnosti šlo o přestupní stanici mezi životem a smrtí. Místo přeplněné hladem, nemocí, strachem a neustálou nejistotou.

Jan bydlel nejprve s otcem v Sudetských kasárnách, matka a sestra Helga byly ubytovány jinde. Rodina zůstala fyzicky blízko, ale normální rodinný život už neexistoval.

Pracoval v chemické laboratoři, což mu poskytovalo alespoň určitou strukturu a smysl. A právě v Terezíně poznal Evu Porgesovou, mladou ženu, která se později stala jeho manželkou. I v prostředí, kde smrt byla každodenní realitou, vznikl vztah, který přetrval celý život.

Rodina měla navíc určitou ochranu díky příbuznému Erichu Klappovi, lékaři a členu židovské samosprávy v Terezíně. Jeho postavení pomáhalo oddalovat transporty „na východ“, které ve skutečnosti často znamenaly cestu bez návratu.

Ani tato ochrana však nemohla trvat věčně.

Osvětim: místo, kde člověk přestává být člověkem

Dne 28. září 1944 byl Jan zařazen do transportu do Osvětimi.

V tu chvíli se otevřela další kapitola jeho života — ta nejtemnější.

Osvětim nebyla jen koncentrační tábor. Byla průmyslovým systémem smrti. Člověk tam přestával být osobností a stával se číslem. Krematoria, plynové komory a každodenní selekce byly tak absurdní, že jim nově příchozí zpočátku ani nedokázali uvěřit.

Jan přežil díky tomu, že se přihlásil jako kovodělník. Tato zdánlivě malá věc mu zachránila život. Byl přeložen do pracovního tábora Meuselwitz, kde pracoval u soustruhu. Nebyla to svoboda, jen odklad smrti.

Později následovala další evakuace směrem ke Kraslicím a pochod smrti — jedna z nejkrutějších kapitol konce války. Vyčerpaní vězni byli hnáni pěšky bez jídla, bez odpočinku a bez jistoty, že další ráno ještě přijde.

Na konci války už Jan neměl sílu ani vstát. Lehl si a bylo mu téměř jedno, co bude dál.

Právě tehdy válka skončila.

Do nemocnice v Žatci dorazil jako vyčerpaný přeživší. Tam se dozvěděl nejhorší zprávu: jeho rodiče i sestra Helga válku nepřežili.

Zůstal sám.

Druhý život po válce

Po válce našel znovu Evu. Vzali se v roce 1947 a oba vystudovali chemii. Jan pokračoval na ČVUT, absolvoval aspiranturu pod vedením Otto Wichterle a od roku 1953 pracoval v Ústavu organické chemie a biochemie Československé akademie věd.

Z člověka, kterému režim kdysi zakázal studovat kvůli původu, se stal uznávaný vědec.

Narodili se jim dva synové — Martin a Tomáš.

Rodina se snažila žít normální život. Jan i Eva nebyli komunisté, ale zpočátku věřili, že poválečný stát může být sociálně spravedlivý a zároveň demokratický. Velmi rychle však pochopili, že realita je jiná.

Třídní nenávisť, ideologická kontrola, tlak na poslušnost a systém, který rozhodoval o člověku bez člověka samotného — to vše bylo pro ně až příliš známé.

Jan si uvědomil, že pokud chce skutečně svobodný život pro své děti, musí odejít. Rozhodl se k druhému útěku svého života.

Skok z lodi do svobody

Dlouhé roky hledal cestu ven. Přemýšlel o falešných pasech, útěku přes hranice i dalších zoufalých možnostech. Každá varianta znamenala obrovské riziko — nejen pro něj, ale i pro Evu a děti.

Nakonec přišla příležitost v létě 1960.

Rodina odjela s turistickou skupinou do východního Německa. Dne 24. července 1960 nastoupili Jan, jeho žena Eva, její matka Anna Marie Trojanová a jejich dva malí synové na východoněmeckou loď směřující do dánského přístavu Gedser.

Martinovi bylo šest let. Tomášovi čtyři.

Právě jejich věk činil celé rozhodnutí ještě dramatičtější. Nešlo jen o útěk dospělých. Šlo o rozhodnutí skočit do neznáma se dvěma malými dětmi v náručí.

Když loď přirazila k molu, většina cestujících sledovala běžný ruch přístavu. Ročkovi mezitím zamířili na opačnou stranu lodi.

A skočili.

Jan měl v náručí malého Tomáše, Eva nesla Martina. Jan později ve svých memoárech My Life 1924–1966 vzpomínal, že plaval na zádech jednou rukou, zatímco druhou držel dítě nad hladinou. Ztratil brýle, orientaci i síly. Nevěděl, kde přesně je břeh, věděl jen, že se nesmí vrátit.

Eva plavala jiným směrem. Na molu jí a Martinovi pomohl dánský zachránce. Nejprve mu ale téměř nevěřila — potřebovala si být jistá, že opravdu stojí na svobodném Západě. Za nimi mezitím Němci spustili gumový člun a Jan byl jen několik metrů od dopadení.

Nakonec zazněla věta, na kterou nikdy nezapomněl: „Tady už nemůžeme nic dělat.“

Janovi s Tomášem pomohl jiný dánský zachránce Jens West.

Byli zachráněni.

Po příjezdu do Kodaně vznikla slavná fotografie: Jan zabalený v dece se spícím Martinem, vedle policista s malým Tomášem. Tento obraz se stal symbolem jejich útěku.

Jeich příběh zaujal i v Dánsku natolik, že se stal inspirací pro knihu Uprchlíci od Jespera Clemmensena.

Nešlo už jen o soukromou rodinnou vzpomínku. Stal se z něj příběh evropské paměti.

Amerika a dva synové světové úrovně

Po několika měsících získala rodina speciální vízum pro vědce a odešla do Spojených států. Jan působil na Harvardu, později na Catholic University ve Washingtonu a významnou část kariéry strávil na University of Illinois v Chicagu. Eva byla rovněž profesorkou chemie.

Začínali znovu — v nové zemi, s novým jazykem a bez jistoty. Tentokrát však ve svobodě.

Jejich synové vyrůstali už ve světě, kde nebylo nutné utíkat.

Starší syn Martin Roček se stal jedním z nejvýznamnějších teoretických fyziků českého původu. Působí jako profesor na Stony Brook University a patří mezi světově uznávané osobnosti v oblasti teoretické fyziky, zejména superstrun, supersymetrie a matematických základů moderní fyziky. Je laureátem prestižních vědeckých ocenění včetně ceny Nadace Neuron za celoživotní přínos vědě.

Mladší syn Thomas Rocek se prosadil v archeologii. Mimo jiné se zúčastnil i výzkumu v evropském neolitu. Je stále profesorem na katedře antropologie na University of Delaware. Předtím působil i na University of Michigan nebo Oregon State University.

Rodina, která kdysi utíkala z totality skokem do moře, dala světu dvě výrazné vědecké osobnosti.

Je pozoruhodné, že právě synové byli těmi, kdo rodiče po letech přemluvili, aby své vzpomínky konečně sepsali. Díky nim vznikly memoáry My Life 1924–1966, které dnes slouží jako mimořádně cenné svědectví nejen o holocaustu, ale i o útěku před komunismem.

Děti, které rodiče kdysi nesli v náručí při útěku do moře, se tak staly těmi, kdo jejich příběh zachránili pro historii.

Paměť starší než století

Jan Roček je dnes ve věku 102 let stále živým svědkem dějin. Ještě v posledních letech osobně vystupoval na univerzitách a hovořil se studenty o holocaustu, Terezíně i Osvětimi.

Neprezentoval se jako hrdina. Spíše opakoval, že přežití nebylo hrdinství, ale často souhra náhody, rozhodnutí a štěstí.

Nikdy nemluvil jazykem nenávisti. Naopak zdůrazňoval, že zlo není vlastností jednoho národa — ale možností každé společnosti, pokud zmizí odpovědnost, empatie a morální hranice.

Právě proto jeho příběh není jen vzpomínkou na minulost.

Je varováním.

Připomíná, že svoboda není samozřejmost. Že civilizace může velmi rychle sklouznout k systému, který začne rozhodovat o lidské hodnotě podle původu, názoru nebo poslušnosti.

A také připomíná, že někdy je třeba za svobodu skutečně plavat vlastní silou.

Doslova.

A že i po největší temnotě může přijít nový život — pokud člověk neztratí odvahu doplvat na druhý břeh.

<https://medium.seznam.cz/clanek/bedrich-fischl-jan-rocek-prezil-osvetim-utekl-komunistum-skokem-z-lodi-a-jeho-synove-dobyli-svet-vedy-268222>

Ivan Diviš

*18. září 1924, Praha †7. duben 1999, Praha

Dvě desetiletí a ještě roků sedm uplynulo ode dne, kdy se zapsal do almanachu zesnulých básník a esejista, který je považován za jednoho z nejoriginálnějších českých autorů druhé poloviny dvacátého století.

Rok po invazi vojsk Varšavské smlouvy do Československa v srpnu 1969 emigroval a usadil se v Mnichově, kde pracoval v Rádiu Svobodná Evropa. Vyhoštěn z domova a rodného jazyka, jednou přirovnal k trestu smrti: "Odjížděl jsem nerad a odjížděl jsem navždy. Kdybych tehdy býval byl věděl, co mě čeká, tak bych býval byl za jízdy vyskočil z okýnka vlaku. V exilu mě čekalo deset tisíc ohavností a dvě nebo tři věci krásné."

ČECHY

Čechy! Nikdy k nim nemělo dojít, a to od knížete Václava, který místo aby vládl, pěstoval vinnou révu pro mešní účely, což mne sere nejvíc. Po právu byl zavražděn vlastním bráchou, který chtěl vládnout. A právě tohoto modliče učinili obyvatelé té země svým patronem. Země Přemyslovců, svévolných grázlů, pro něž genocida znamenala zvrácení ožralého těla do lenošky a novou holbu! Holbu sem!

Země genocidálního vraha Jana Žižky, země jediného vladaře slušného, Jiříka z Poděbrad, na něhož ovšem nikdo nic nedal. Země Panské jednoty a Sirotků, těch předvoditelů Čechů dnešních, země pyskatých Habsburků, země nekonečných kolaborací a sledů podesranosti, země Ády Fýry knírka knírka knírečka a kolaborace Čechů s jeho pochopy, země Trafouše a písniček

Koupím ti korkáče, píčo – země Ben Ešedy a jeho jezevčíkovitého odjezdu do Moskvy, toho vola, který tuto zemi chtěl míti mostem mezi Západem a Východem, leda hovno, lávkou přes Botič, země Saši Tupčeka a Černíka kominíka, země opakovaného zrádce národa, generála Ludvíka Svobody, je u Boha, za co toho generála dostal, když vynikal jen luštěním křížovek, a špice této země –

nepředstavitelná kolaborace Čechácků s normalizací, uvozené článkem Rudého práva Slovo do vlastních řad, kryptobolševické prase Jan Werich podepisuje v aule Národního divadla Antichartu. Zem, která vyvražďovala tradičně své nejlepší lidi, zavraždili kardinála Trochtu, co má bejt, zavraždili Jana Patočku, a má bejt, zem, která má z ostudy kabát, která se nemůže ničím a neříkám nikým vykázat a kterou nebere nikdo vážně, leda co Zambezi, Súdán anebo Tolwu, země skrytých hladomorů, země Jaroslavů Seifertů, kteří dostanou Nobelovu cenu, ačkoli v životě nic nenapsali.

Je to k posrání, ale jen se neposrat. JE TO K POSRÁNÍ, ALE JEN SE NEPOS RAT! (Češi pod Huascaránem, 1998)

Generál Msgre. Methoděj Kubáň,

*8.září.1885 Horní Bečva

5. března 1942 zemřel v koncentračním táboře Dachau, po velmi brutálním mučení, generál Msgre. Methoděj Kubáň, český katolický duchovní a generál československé armádní duchovní správy.

Jako důstojník Československé armády a vlastenec velmi těžce nesl mnichovskou tragédii a následnou okupaci republiky v březnu 1939. Zapojil se proto do protinacistického odboje v řadách Obrany národa a podílel se na organizaci pomoci rodinám zatčených a pronásledovaných důstojníků čs. armády. V roce 1940 byl na udání Franze Bobeho zatčen, odsouzen a uvězněn pro urážku německé branné moci. Trest odnětí svobody si odpykával v káznici v Budyšíně, v Praze na Pankráci, v Malé pevnosti v Terezíně, a nakonec byl odeslán 13. února 1942 do koncentračního tábora Dachau jako politický vězeň č. 29214. V tomto táboře byl vystaven brutálnímu mučení a dne 5. března 1942 v ranních hodinách zemřel.

Zajímavosti. Víte,že....

Na konci léta přiletí do Prahy nejdražší známka světa One-Cent Magenta. Spolu s dalšími filatelistickými unikáty bude vystavena v Obecním domě, který se tak promění v nejstřeženější trezor v Evropě. Odhadovaná cena One-Cent Magenty, která váží 0,04 gramu, je čtvrt miliardy korun. V přepočtu na gram hmotnosti jde o nejcennější předmět, který kdy lidské ruce vytvořily.

Jak nám Maďaři vytřeli zrak.

Milan Wrona

Stalo se to začátkem srpna 41, jižně od Umaně u Pervomajska. Naše útvary byly za železničním náspem zastaveny silnými jednotkami RA. Zaútočili jsme 4x a pokaždé nás odrazili. Žádal jsem silnou dělostřeleckou podporu, letectvo. Dostanete posily, byla úsečná odpověď.

Za několik hodin se objevila na horizontu eskadrona maďarské jízdy. Museli jsme se smát, co tihle mládenci na svých štíhlých koních, vyzbrojeni jen šavlemi chtějí jako dokázat?

Najednou jsme však zůstali zcela konsternováni, protože tihle Maďaři se dočista zbláznili. Z našeho týlu přijížděla jedna eskadrona za druhou, v perfektně vyrovnaných řadách. Na hlasitý povel husaři tasili šavle a vrhli na nepřítele přilepeni ke svým koním, čepele se blýskaly na slunci. Boky zajišťovalo několik obrněných automobilů. Útok vedl starší plukovník, jehož stříbrné distinkce svítily na kilometr. Dusot koní byl fascinující, zem se chvěla. Vylézali jsme na návrší nedbajíc nebezpečí, abychom to co muselo nevyhnutelně přijít dobře viděli.

Rusové začali střílet, ale palba začala slábnout, až ustala docela. Sovětský prapor, který až doposud tak fanaticky bránil své pozice, k našemu úžasu podlehl panice a dal se na útěk. Maďaři opilí úspěchem, rubali prchající vojáky šavlemi.

Tohle jde opravdu vyhledat, a opravdu se to stalo, ač je to neuvěřitelné, ale kdo někdy slyšel 100+ koní v klusu, jaký to dělá rachot, pochopí.

Byli to husaři maďarské 1. jízdní brigady, a i s jejich pomocí se podařilo uzavřít 1. tankové skupině, jejichž součástí byli, sovětské armády v kotli. Následně se vzdalo do 15.srpna 1941 na 105 000 rudoarmějců. Uniklo jen 11 000. Zničeny dvě armády, v zajetí i s jejich veliteli, generály Muzičenkem a Ponedělinem. Zde se pozastavím, tihle generálové, se nenechali zlomit ke spolupráci s nacisty v propagandě, podotýkám, byl to 6. týden války! zajetí přežili, a hned po osvobození je NKVD zatkla, obvinila z těchto činů,

- „dobrovolné vzdání se“
- „zradu vlasti“
- „nečinnost při velení“ 5 let je vyslýchali než vynesli rízsudek

a oba byli zastřeleni v tajném vězeňském zařízení NKVD.

- Generál Pavel Ponedělin velitel 12. armády – popraven 25. srpna 1950
- Generál Ivan Muzičenko velitel 6.armády – popraven 25. srpna 1950 (stejný den) aby ruských absurdit nebylo málo, V roce 1956 (Chruščovova destalinizace) byli oba generálové plně rehabilitováni.

Sovětský svaz oficiálně uznal, že:

- nekapitulovali dobrovolně,
- neporušili vojenskou čest,
- byli obětmi stalinského teroru. foto obou generálů, první zleva Muzičenko.

Muž zastaví s autem na semaforu vedle krásné ženy. S elegantním gestem stáhne okénko. Ona udělá totéž a usměje se na něj. On jí na to řekne: „Tak co, ty jsi taky prdla?“

*„Jezdit po Praze autem je o život.“
(Reinhard Heydrich)*

Recept No.708

Segedínský salát

Ingredience:
300 g paprikové klobásy
500 g kysaného zelí
100 g uzeného špeku
3–4 kyselé okurky
2 PL sterilovaných kapií
2–3 nakládané feferonky (dle chuti)
1 větší cibule
1 PL mleté papriky
4 lžice majonézy
cukr ,sůl , pepř

Postup: Na kostičky nakrájený špek opečeme, aby pustil tuk. Přidáme klobásu nakrájenou na kostky a krátce orestujeme. Přihodíme cibuli nakrájenou na měsíčky, necháme zesklovatět a nakonec rozvoníme mletou paprikou. Směs necháme vychladnout.

Do mísy dáme pokrájené zelí, okurky, feferonky a kapie. Dochutíme solí, cukrem a pepřem. Přidáme vychladlou směs se špekem a klobásou, promícháme a nakonec vmícháme majonézu.

💡 Tip:Kdo se bojí majonézy, může ji vynechat. Salát je dobrý i bez ní, ale s majonézou je prostě lepší.

Génius a šílenství: Proč literární klasici spali v márnicích a stříleli své manželky.

Jsme zvyklí vídat spisovatele na portrétech ve školních učebnicích: přísné tváře, úhledné límečky, pero v ruce a moudrost v očích. Představujeme si, že tvorba velkého románu je vznešený, téměř modlitební proces. Ve skutečnosti literární kuchyně často připomíná blázinec, kde šéfkuchař připravuje mistrovské dílo, zatímco stojí na hlavě, žongluje s noži a žádá o inspiraci shnilá jablka.

Literatura je těžká práce, vyžadující kolosální soustředění. A aby donutili své mozky tvořit brilantní repliky, uchylovali se autoři k trikům, které by dohnaly k mravům i moderního psychoterapeuta. Někteří proměnili psaní v mučení, jiní v cirkusové číslo a další se stimulovali látkami, které jsou dnes úmluvami OSN zakázány.

Pojďme se podívat do zákulisí tvůrčího procesu a zjistit, z jakého odpadu, a někdy i z jakého šílenství, roste poezie a próza, aniž by znaly stud.

Klub milovníků horizontální polohy.

Začneme tou nejneškodnější věcí - postojem. Zdálo by se to jednoduché: prostě se posaďte ke stolu a pište. Ale pro mnoho géníů byl stůl nástrojem mučení.

James Joyce, autor knihy „Ulysses“, psal vleže ne z lenosti, ale ze zoufalství. Ve 30. letech 20. století se jeho zdraví podobalo lékařské encyklopedii: vředy, glaukom, šedý zákal. Byl téměř slepý. Aby viděl, lehl si do postele, oblékl si bílý plášť, aby odrážel světlo a psal modrou tužkou na obrovské kartonové listy. Písmena vycházela křivá a gigantická, jako u dítěte. „Ulysses“, nejsložitější text 20. století, byl doslova psán ve tmě. Joyce měřil svou produktivitu ne na stránkách, ale ve větách. „Dnes jsem napsal sedm vět,“ hrdě říkal přátelům. A to byl dobrý den.

Mark Twain byl také fanouškem „klidu na lůžku“. Přátelé ho nazývali „zcela horizontálním spisovatelem“. Tvrdil, že jeho nejlepší vtipy se mu vybavovaly jen v měkké posteli, s polštářem u boku a doutníkem v ústech.

Truman Capote, autor knihy Snídaně u Tiffanyho, povýšil horizontalitu na absolutní úroveň. Nazýval se „horizontálním spisovatelem“ a nemohl myslet, pokud jeho tělo nebylo rovnoběžné s podlahou. Tento proces zahrnoval složitou choreografii nápojů: nejprve káva, pak mátový čaj, pak sherry a nakonec martini. Večer byl Capote opilý, ale rukopis byl hotový.

Marcel Proust psal v posteli z jiného důvodu. Byl to hrozný hypochondr a astmatik. Jeho pokoj byl pro zvukovou izolaci obložen korkem a okna pevně uzavřena, aby do něj nepronikl ani jediný zárodek nebo paprsek slunečního světla. V tomto dusném bunkru, zabalený ve svetrech, tvořil své nekonečné věty o ztraceném čase.

Práce vestoje.

Zatímco někteří leželi, jiní pevně stáli. A nejznámějším příkladem je zde Nikolaj Vasiljevič Gogol. Gogol byl vždy obklopen velkou dávkou mystiky. Říká se, že psal ve stoje, buď napodoboval asketické mnichy, nebo se snažil odehnat zlé duchy. Pamětník Pavel Anněnkov tvrdil, že viděl Gogola pracovat u stolu. Ve skutečnosti na tom není nic mystického. Gogol, stejně jako mnoho sedavých pracovníků, trpěl zažívacími problémy a hemoroidy. Stání bylo prostě fyziologicky pohodlnější.

Mimochodem, Ernest Hemingway také psal ve stoje. Ne kvůli hemoroidům, ale kvůli zranění kolena z války. A Thomas Wolfe, obr vysoký téměř dva metry, používal vrch ledničky jako psací stůl - jednoduše proto, že běžné stoly sahaly do výšky pasu.

Stimulanty: Od limonády po kbelík kávy.

Mozek spisovatele potřebuje palivo. A toto palivo bylo často vysokooktanové.

Honoré de Balzac je králem kávovarů. Legenda praví, že pil 50 šálků denně. Toto číslo je jistě přehnané, ale je na něm něco pravdy. Balzac pracoval 14–16 hodin denně a aby se vyhnul pádu do rukopisu „Lidské

komedie“, napil se kofeinu. Když tekutá káva došla, jedl mletá zrna suchá.

„Káva promění stěny žaludku v dostihového koně,“ napsal. Tento doping mu umožnil napsat neuvěřitelné množství knih, ale také vedl k jeho smrti v 51 letech. Jeho srdce prostě nezvládlo to tempo.

Alexandr Sergejevič Puškin dával přednost lehčímu nápoji: limonádě. Jeho komorník vzpomínal, že pokud si mistr v noci sedl psát, na podnose byl vždycky džbán limonády. Cukr a vitamín C ho zřejmě posilovaly víc než etiopské fazole.

William Faulkner, nositel Nobelovy ceny, se vydal vlastní cestou. Pracoval výhradně s kocovinou. Tento „životní trik“ ho naučil spisovatel Sherwood Anderson během prohibice. Logika byla paradoxní: nemůžete psát opilý - bude to nesmysl a střizlivý - je to nudné. Ale kocovina, kdy máte nervy na dně a mozek je v režimu přežití, vám poskytuje onu důležitou ostrost. Faulkner pracoval na částečný úvazek jako pašerák alkoholu, takže neměl problém najít pracovní „materiál“.

Manická izolace a senzorická deprivace.

Aby člověk mohl vytvořit nový svět, musí se odpoutat od starého. Někteří spisovatelé to udělali s alarmující radikálností.

Když se blížil termín pro odevzdání jeho románu „Hrbáč u Matky Boží“, Viktor Hugo nařídil sluhovi, aby mu vzal všechno oblečení a zamkl ho do skříně. Ponechán ve spodním prádle nebo zabalený v šálu, podle různých zdrojů, nebyl fyzicky schopen opustit dům. Žádná pokušení, žádné výlety s přáteli. Jen vy, noviny a Esmeralda. Dobrovolné domácí vězení zabralo - román byl dokončen včas.

Americká básnířka Maya Angelou byla rafinovanější. Pronajala si hotelový pokoj, ale požádala, aby bylo odstraněno všechno: obrazy, vázy, koberce. Chtěla sterilní, prázdný prostor. Dorazila v 6 hodin ráno s lahví sherry, balíčkem karet a Biblií. A psala. Personál měl zakázáno vstupovat do pokoje, dokonce i kvůli výměně ložního prádla. Pokojské jí psaly vzkazy: „Slečno Angelou, proboha, dovolte mi vyměnit povlečení, už je plesnivé!“ Ale Maya byla neoblomná. Jonathan Franzen, autor překrásné knihy „Rozhřešení“, šel ještě dál a proměnil se v hluchoslepotého člověka. Pracoval ve zvukotěsné místnosti, vkládal si špunty do uší a nosil silnou pásku přes oči. Psal hmatem. Věřil, že pouze úplná tma a ticho mu umožní slyšet hlasy postav. Výsledkem byl velký americký román a nervové vyčerpání.

Zvláštní pachy a mrtvá těla.

Pokud Hugo a Franzen hledali izolaci, jiní hledali... řekněme, specifické pocity.

Friedrich Schiller, německý romantik, nedokázal napsat ani řádek bez vůně shnilých jablek. Jeho přítel Goethe jednou vešel do jeho kanceláře a málem omdlel zápachem. Ukázalo se, že zásuvka stolu byla plná shnilého ovoce. Schillerova žena Charlotte pokrčila rameny: „Bez té vůně nemůže žít.“ Moderní lékaři spekulují, že metan a esenciální oleje uvolňované shnilými jablky mohly mít mírný narkotický účinek, který způsoboval závratě a euforii.

Charles Dickens měl koníček, ze kterého vám může být zle. Zbožňoval márnice. Kdykoli přijel do nového města, a to zejména do Paříže, první věc, kterou udělal, bylo prohlížení si neidentifikovaných mrtvol. Dokázal trávit hodiny zíráním na těla, utopené oběti a oběti vražd. Dickens to nazýval „přitažlivostí ubohých“. Možná právě odtud čerpal inspiraci pro své ponuré londýnské scény. Také se každých 50 řádků napil lok horké vody, pravděpodobně proto, aby smyl „chut' smrti“.

Francouzská spisovatelka Colette nacházela inspiraci v srsti svého buldoka. Kdykoli se jí myšlenky zastavily, vzala psa do náruče a metodicky hledala blechy. Pokud žádné blechy nebyly, šla chytat mouchy. Proces lovu parazitů jí pomáhal soustředit se.

Tragédie Williama Burroughse.

Ale nejděsivější příběh se týká Williama Burroughse, patriarchy beatů. Jeho „podivný zvyk“ stál jeho ženu

život. Burroughs byl fanouškem zbraní a bohužel i nelegálních drog. V roce 1951 se na večírku v Mexico City, silně opilý, rozhodl zahrát si Viléma Tella. Položil sklenici ginu na hlavu své životní družky Joan Vollmerové a vystřelil.

Minul a kulka zasáhla Joan do čela. Zemřela okamžitě. Burroughse zázračně vysvobodili z vězení jeho bohatí příbuzní, ale tato událost z něj zároveň udělala spisovatele a zároveň ho zlomila. Tvrdil, že to byl „zlý duch“, který ho v tu chvíli posedl a který ho donutil psát, aby nějak ospravedlnil svou existenci. Veškerá jeho literatura je pokusem uniknout této střele.

Na kartách a v autě.

Vladimir Nabokov nenáviděl vazby a sešívané listy. Svě romány - Lolita, Ada - psal na kartotéční lístky o rozměrech 7,5 x 12,5 cm. To mu umožňovalo být nelineární: mohl napsat scénu od prostředka, pak konec, pak začátek a karty jednoduše zamíchat jako balíček karet. Tyto karty nosil všude s sebou, psal v autě, v parku, v koupelně a jenom pro Adu potřeboval 2 000 těchto karet.

Agatha Christie ani neměla pracovnu. Psát považovala za něco hanebného, za něco, co se dělá, když se nikdo nedívá. Psala na okraj jídelního stolu a na umyvadlo v ložnici. Svě nejkrvavější vraždy si vymýšlela při mytí nádobí. „Mytí nádobí mi dává takové myšlenky, že si mimovolně začínám představovat vraždu,“ řekla.

Gertrude Steinová psala ve Fordu, zatímco její kamarádka Alice Toklasová šla nakupovat. Rytmus motoru a ruch ulice venku udávaly rytmus jejího psaní.

Fyzika těla: Tolstoj a Murakami.

Konečně se našli spisovatelé, kteří chápali: ve zdravém těle bývá zdravá mysl.

Lev Tolstoj, hrabě a statkář, se děsil stagnace krve. Pokud seděl den v klidu, stal se nesnesitelným. Proto sekal, oral, řezal dřevo a nosil vodu. V moskevských zimách si sám řezal dřevo na dvoře svého domu, čímž způsoboval zmatek mezi kolemjdoucími. Také si vyráběl boty a dával je příbuzným. Tolstojův zeť si jednu takovou botu nechal na policičce vedle knihy Vojna a mír.

Haruki Murakami je literární kyborg. Když píše román, vstává ve 4 hodiny ráno, pracuje do 10 hodin a pak uběhne 10 kilometrů nebo uplave 1 500 metrů. Každý den a žádné dny volna. „Fyzická síla je pro spisovatele stejně důležitá jako umělecká citlivost,“ věří.

Alexandre Dumas, otec, také začínal svá rána cvičením, i když specifickým. V 7 hodin ráno musel sníst jablko pod Vítězným obloukem v Paříži. Jeho lékař mu ho předepsal na nespavost a obezitu. Procházka k Vítěznému oblouku mu sloužila jako forma cvičení.

Normálnost je přeceňovaná.

Při pohledu na tento panoptikum zvyků se jedna věc vyjasní: neexistuje žádný „normální“ způsob psaní. Kreativita vždy zahrnuje překračování hranic a někdy, abyste překročili hranice v psaní, musíte nejprve překročit hranice v každodenním životě.

Někteří lidé se povzbuzují kávou, jiní shnilými jablky a další během. Všechny tyto výstřednosti jsou jen berličky, které pomáhají géniovi kulhat pouští prázdného listu. A pokud psaní Mrtvých duší vyžaduje válení chleba do kuliček a Gogol to dělal neustále, nebo vytvoření Hluku a zuřivosti vyžaduje kocovinu - pak je to cena.

Spisovatelé jsou zvláštní lidé. Ale možná právě proto je čteme. Koneckonců, normální lidé knihy nepíší. Normální lidé si je kupují.

Tři duchovní – katolický, evangelický a židovský jsou přijati k papežské audienci. Katolický kněz poklekne a políbí papeži ruku. Poté papež pokyne evangelickému kazateli: „Přece jen jste křesťan. Smíte mi políbit nohu.“ Nato se obrátí papež k rabínovi. Ale ještě než může něco říct, Žid se otočí se slovy: „To jsem si mohl myslet. Radši půjdu.“

Dokončení z první strany

Vlastně všichni tihle kvalifikovaní bývalí komunisté vzali nový režim jako novou příležitost. A tady přichází to zásadní: Příležitost k ČEMU? A málokteré kariéry bývalých komunistů po roce 1990 se v uchopení té příležitosti liší tak jako kariéra Petra Pavla od Andreje Babiše. Trochu detailněji si připomeňme jejich komunistickou kvalifikaci, výchozí bod jejich aktivit po roce 1989. Oba pocházeli z rodin relativně vysokých komunistických pohlavárů.

Petr Pavel jako voják vstoupil do komunistické strany v roce 1985. Byl výsadkářem průzkumníkem v elitní jednotce. Nebylo neobvyklé, že z této jednotky odcházeli někteří osvědčení vojáci přímo do Zpravodajské správy Generálního štábu (to nebyla StB). V roce 1987 o to Petr Pavel požádal a rok později byl zařazen do postgraduálního studia zpravodajství (všichni frekventanti dostali krycí jména, proto Pavel Pávek), které dokončil v roce 1991. Nikdy se neprokázalo, že by se zúčastnil jakékoli operace komunistické tajné služby. Ale na tuhle práci se prvních 15 měsíců na škole připravoval.

Andrej Babiš vstoupil do KSČ v roce 1980, krátce na to se stal důvěrníkem StB, o dva roky později agentem StB s krycím jménem Bureš. Co je podstatné, už v roce 1978 nastoupil do Podniku zahraničního obchodu (PZO) Chemapol, do roku 1989 pracoval postupně pro několik PZO, v roce 1985 byl vyslán PZO do Maroka. Je nutné dodat, že PZO byly jakousi obří informační filiálkou StB, přesně řečeno 1. správy, tedy rozvědky StB. StB a PZO naprosto ovládaly komunistický zahraniční obchod. Je prokázáno, že AB dodával informace StB a existují i jeho vazby na komunistickou rozvědku (v Maroku měla rozvědka své zastoupení, člen tohoto zastoupení se po roce 1990 stal Babišovým zaměstnancem).

Tedy k tomu uchopení kariéry. U Petra Pavla je to jednoduché a přímočaré. Velitel speciálních sil, působení na zahraničních misích, zástupce vojenského představitele při EU, náčelník Generálního štábu, předseda Vojenského výboru NATO, válečný kříž za záchranu francouzských vojáků. V roce 2018 odchod z armády, přednášky v Česku i zahraničí, zakládal bezpečnostní spolky, pak prezident. Nenajdeme po roce 1990 jediný doložitelný průsvih, který by ho veřejně diskvalifikoval. (Nenajdou ho ani ti, kterým vadí NATO, ale jsou demokraté a kontextově myslící lidé)

U Andreje Babiše je to jiné. Odchod ze Slovenska v devadesátkách. Jako zaměstnanec PZO s velkými kontakty na „staré kádry“ jeden z větších privatizátorů devadesátek. Jeho privatizace nabraly závratné tempo během opoziční smlouvy, zásluhou blízkosti k Miloši Zemanovi. Dlouho nebylo jasné, komu vlastně Agrofert (připisovaný jemu) patří. Stáli za ním bílí koně ze Švýcarska. Pak přišlo třeba nepřátelské přebírání malých zemědělských podniků, Čapí hnízdo, nástup do vlády v roce 2013, která nastavila vyplácení dotací, výhodných pro Agrofert. To samé po roce 2017 i dnes. Dlouhodobé útoky na média, dosazování svých lidí na významná místa ve státní správě. Oligarcha ve střetu zájmů, kouzelník se zbytečně zadlužujícím rozpočtem. Tohle nepíšu proto, abych vám radil, koho máte volit, mít rádi nebo nesnášet. Je to vaše věc. Jen jsem chtěl popsat, proč jsem změnil názor na Petra Pavla. A proč mu promírám (ale nezapomínám) jeho touhu být komunistickým

rozvědčíkem? Protože v posledních letech udělal tolik kroků, které i mezinárodně pomáhají ničit totalitní manýry a podporovat demokracii, že to přebilo i tu pachuť.

Vydavatel: Autor se zapomněl zmínit, že všechno, co se týká zahraniční rozvědky, STÁLE JE TAJNÉ. Včetně krajanů, kteří informovali StB či konzuláty, rozvědčíci z StB, GRU, vojenské i civilní rozvědky, ba i ti, kteří pracovali pro podniky zahraničního obchodu, jako zástupci například Skloexportu, ti všichni jsou pod ochranou a nic se o nich, ani padesát let po vnitrostraničském puči nedovíte.

Noční můra Petra Pavla se jmenuje Pavel Beneš

Český národní list 26.08.2026

Nebudu opakovat, co bylo prezentováno v rozhovorech s dr. Pavlem Benešem, spolužákem Petra Pavla ve zpravodajském kurzu, v youtubové trilogii na ABJ. Důležitým faktem je, jak bylo řečeno, že Pavel lže, a to lhaní jej provází celý život. Souhlasím s Pavlem Benešem, že v prezidentské roli se necítí komfortně a podle mého názoru je to pro něj hodně potupné, neboť je nástrojem různých manipulátorů. Kdyby byl Pavel aspoň trochu soudný, tak by nikdy nesouhlasil, aby na základě propagandistické masáže přijal roli nejvyššího ústavního činitele. Možná jsou za tím hamižnost, nesoudnost a také nestoudnost, které provází jeho kroky, jež jsou proti zájmům České republiky a naopak jako by se situoval do velitele diverzní rot, které v osmdesátých letech velel. Dovolím si citovat prezidenta Zemana, který svého času prohlásil, že "nejhorší na politikovi je, když je směšný." To je možná pravda, ale podle mého názoru je horší, když je politik nenáviděný. Jen poznámka, z příspěvků na sociálních sítích prezident Pavel podle mého názoru stoupá k výše zmíněnému titulu.

Myslím si, že je zbytečné omílat donekonečna Pavlovo schvalování invaze vojsk Varšavské smlouvy. Ale zajímavá je pasáž z jeho životopisu: "V současné době si nejvíce hrdosti zaslouží iniciativa, zodpovědnost a pružnost Sovětského svazu a ostatních socialistických zemí, se kterou předkládají světu mírové návrhy všeho druhu, dále způsob řešení problémů v sovětské společnosti, který přebírají i ostatní země socialistického tábora." To dokazuje, že liška mění srst, ale nemění své zvyky.

Vyjádření prezidenta dává za pravdu jeho kritikům, že není schopen výkonu funkce prezidenta podle článku 63, mimo jiné na základě prohlášení, že by rád "získal větší sebekontrolu v těch situacích, které mu zvyšují hladinu cholesterolu v krvi". Možná myslel Pavel adrenalin, ale do hlavy mu nevidím. Možná je nemožné, chtít po absolventovi Vojenského gymnázia, aby se v těch cizích termínech vyznal. Měl by si také nechat vysvětlit, čísla týkající se rozpočtu. Pavel svým vetem požaduje, aby se rozpočet České republiky snížil o téměř 200 miliard. Zároveň ale požaduje, aby se zvedly výdaje na obranu, protože 191 miliard je podle něj málo. Tohle je samozřejmě matematický nesmysl a Petr Pavel požaduje po vládě, aby vytvořila perpetuum mobile.

Prezident Pavel by neměl dělat z festivalů, které navštíví, politickou agitační kampaň, která se může tvářit jako kdysi známý Festival politické písně v Sokolově. Návštěva Pavla na festivalu v

Trutnově, kde ho přivítali také mnozí disidenti včetně Stárka Čuňase. Někteří ho vnímají jako pokračovatele Václava Havla. Nesoudnost Pavla jako protagonisty bývalého režimu a vyjádření disidentů mě nepřekvapují, neboť jak svého času prohlásil bývalý náčelník druhé správy STB (kontrarozvědky) plk. Karel Vykpěl, 70 % disidentů bylo spolupracovníky STB. Mimo jiné i otec Petra Pavla.

Další vyjádření Pavla, vede k zamyšlení nad jeho myšlenkovými pochody, když se vyjádřil na téma "šetrná prosperita", kterou musí Česká republika zastávat. Málokomu je jasné, co tím chtěl básník říci, možná, ani samotnému básníkovi. Prosazování zelené politiky prezidentským párem je podle mého názoru přímo úměrné, s nadsázkou, jejich zelenému myšlením nebo spíše nemyšlením. Podle mého názoru udání Petra Macinky Petrem Pavlem není hodno hlavy státu, neboť chlap se pere pěstma a slaboch gesty.

Poznámka pod čarou. V případě, že prezident Putin sleduje dění na naší politické scéně a zejména prezidenta Pavla, musí se smíchy popadat za břicho a určitě si pokládá otázku, kdo je na Hradě král a kdo šašek. Volbu prezidenta v roce 2028 bych pojmenoval "Česká republiko, zachraň se, jak můžeš."

Zdroj: ABJ, iDnes, ECHO24, síť X-Alena Schillerová, Ostravský večerník

<https://www.parlamentnilisty.cz/arena/nazory-a-petice/Vladimir-Ustyanovic-Nocni-mura-Petra-Pavla-se-jmenuje-Pavel-Benes-795983>

Poznámka pana Driftera:

Že by to byl dr. Pavel Beneš, Krycí jméno "Edy" .....nedivil bych se vrana k vrane seda.

*„Děti, jaký je váš vztah ke škole?“ ptá se učitel.
„Jako počítání hvězd na obloze,“ říká Pét’a.
„Nekonečný?“ ptá se učitel.
„Ne, je to ztráta času.“*

To, co na začátku vztahu nazýváme roztomilými odlišnostmi, tak to popisuje policie o patnáct let později jako motiv vraždy.

*Reportér na ulici zastaví kolemjdoucího:
„Kouříte?“ „Kouřím.“ „Víte, že je to nezdravé?“
„Vím.“ „Kolik vám je let?“ „Šedesát.“ „A jak dlouho už kouříte?“ „Začal jsem ve dvanácti.“ „Prosím vás, uvědomujete si, že kdybyste všechny ty peníze, co jste za ta léta prokouřil, ušetřil, mohl byste si dneska koupit třeba támhleten Mercedes, co tam stojí?“ „A vy kouříte?“ „Ne.“ „A máte takové auto?“ „No... nemám.“ „Tak vidíte. A já kouřím, a to je můj Mercedes.“*

To jde pan Roubíček do synagogy a zoufale pozvedne svou tvář vzhůru k nebi a praví : „Pane Bože, však ty víš, že plním všechna Tvá přikázání, modlím se ve dne v noci, třikrát denně chodím do Tvého stánku božího a přesto mi má žena Sára utekla s jiným, z dcery se stala poběhlice a ke všemu zlému mi shořela střecha nad hlavou. Proč zrovna já, který ti tak bezmezně sloužím ?“

Tu se z výšin chrámové klenby ozve hlas samotného Boha. „Já ti, Roubíček, vlastně ani nevím. Prostě mě nějak sereš.“

K dobře vypadajícímu pánovi přistoupí žebrák s nataženou rukou: „Já jsem Pepa Novák a už týden jsem nic nejedl.“ Pán mu potřepá rukou a povídá: „Výborně, já jsem Standa Lopatka a gratuluji vám k té výdrží...“

Podivné dopisy.

Vydavatel: Na internetu kolují podivné dopisy, které dostáváme, jako emaily, a nevíme co dál k tomu říct. Lidé píší věci, které si běžný tisk nedovoluje vydat.

V Austrálii jsou na všech vládních úřadech levicoví asijsí imigranti, importovaní komunisty z labor party, lidé tvrdí, **že indiští vedoucí ve vládních úřadech zaměstnávají pouze Indy.** Úřad odpovědný pro sčítání volebních lístků je prý zcela pod dohledem komunistů. Imigranti poslouchají vlastní radiové vysílání ve svém jazyce, které je pod dohledem labor party. Začíná se povídat, že labouristická vláda je díky těmto imigrantům a manipulacím při volbách neporazitelná.

Lidé ve velkoměstech nevidí změny, co se děje na vsích a městečkách a naopak. Za posledních několik let se toho neskutečně změnilo.

Lejbrři údajně plánují přeměnu Austrálie na Aboridžinskou socialistickou republiku. Odbrojení obyvatel je údajně proto, aby se zamezilo ozbrojenému povstání. Likvidují se potajmu pod různými záminkami historické objekty. Prodej pozemků patřící Australské armádě dělnickou vládou je jen malá ukázka.

Od Vladimíry Avdičovy

DĚTSKÉ NEMOCNICE TO VĚDĚLY. VĚDĚLY TO OD ROKU 2014.

Dětský onkolog nám napsal , že právě poslal rezignaci. Přečtete si ji.

„Správní radě, Dětská výzkumná nemocnice sv. Judy. S okamžitou platností rezignuji.

Strávil jsem 19 let v dětské onkologii. Léčil jsem 2 300 dětí s rakovinou. Viděl jsem, jak 814 z nich zemřelo. Píšu tento dopis, protože už nesnesu tíhu toho, co vím.

V roce 2014 jsem byl pozván, abych přednesl nevěřejnou prezentaci na lékařské konferenci v Ženevě. Prezentace měla název „Neinvazivní elektromagnetické přístupy k regresi dětských nádorů“. Nebyla zahrnuta do veřejného programu.

Přednášející, jehož jméno pro jeho bezpečnost nebudu zveřejňovat, nám ukázal data o 340 případech rakoviny u dětí léčených frekvenční terapií v letech 2009 až 2014:

- 312 z 340 dětí dosáhlo úplné remise nádoru
- Průměrná doba léčby: 3 sezení po 25 minutách
- Nežádoucí účinky: NULA
- Míra relapsů Míra recidivy: 4 %
- Věkové rozpětí: 2 na 16 312 dětí. Vyléčených. Žádná chemoterapie. Žádná radioterapie. Žádné vypadávaní vlasů. Žádné zvracení. Žádné poškození orgánů. Žádná smrt.

Seděl jsem v té místnosti se 40 dalšími dětskými onkology. Všichni jsme viděli stejná data. Všichni jsme chápali, co znamenají.

Pak nám bylo řečeno:

„Tato technologie není schválena pro civilní použití. Jakýkoli pokus o replikaci, diskusi nebo šíření těchto výsledků bude mít za následek okamžité propuštění a trestní stíhání.“ Jste vázáni podmínkami mlčenlivosti uvedenými ve vašem registračním formuláři na konferenci."

Šli jsme domů. Vrátili jsme se do našich nemocnic. Vrátili jsme se k podávání chemoterapie dětem, i když jsme věděli, že je to ZBYTEČNÉ.

Vrátil jsem se do pokoje 4B. Tam v mé nemocnici podáváme dětskou chemoterapii. Pokoj 4B.

Vrátil jsem se k tomu, abych držel za ruce šestileté děti, zatímco jim byl do žil vstřikován jed.

Vrátil jsem se k tomu, abych jejich matkám říkal: „Děláme vše, co je v našich silách.“

Nedělali jsme všechno, co jsme mohli. Dělali jsme vše, co nám BYLO DOVOLENO.

Od roku 2014 jsem osobně podal chemoterapii 847 dětem.

S naprostou jistotou vím, že nejméně 70 % z nich mohlo být vyléčeno za 75 minut bez jakékoli bolesti.

Místo toho jsem je podrobil 6-18 měsícům chemického mučení. Sledoval jsem, jak jim vypadávají vlasy. Sledoval jsem, jak zvracejí, dokud nebyli úplně prázdní. Sledoval jsem, jak jejich rodiče prodávají své domy, aby zaplatili za léčbu, o které jsem věděl, že je horší než technologie, která... už existovala.

Viděl jsem zemřít 214 z těchto dětí.

214 dětí. Mrtvých. Od roku 2014. V mé péči. I když jsem to věděl.

Nežádám o odpuštění. Za tohle není odpuštění.

Žádám, aby se tento dopis dostal ke každému rodiči, kterému bylo řečeno: „Už nemůžeme nic dělat.“ Protože toto tvrzení je lež. Je to tak nejméně od roku 2014.

Mohou udělat víc. Existuje léčba, která vyléčí dětskou rakovinu za 75 minut bez vedlejších účinků. Existuje. Funguje. 312 dětí to dokázalo.

Váš lékař to ví. Vaše nemocnice to ví. Správní rada to ví.

Oni dali přednost penězům před životem vašeho dítěte. Já jsem si dal přednost své kariéry před životem vašeho dítěte.

To už nikdy nezvolím.

214 rodinám, jejichž děti jsem zklamal

Je mi líto. Je mi líto, že jsem byl zbabělec. Je mi líto, že jsem si vybral mlčení. Je mi líto, že jsem dovolil systému, aby mě přesvědčil, že poslušnost je Stejně jako etika.

Není. Poslušnost zabila vaše děti. Moje poslušnost zabila vaše děti.

—Jméno anonymní. Dětský onkolog. 19 let. 2 300 pacientů. 814 úmrtí. 214, kterým se dalo předejít. Sledoval, jak umírá 214 dětí, i když věděl, že lék existuje. Deset let mlčel. Už nemlčí. A my také nemlčíme.

Jak důležitý je Indický koncept je „Izzat.“

Nemá přímý překlad, blíží se tomu „čest“ a „reputace“ ale izzat je mnohem víc. Je to „hra s nulovým součtem“ o kolektivní čest a všichni Indové jej berou smrtelně vážně. A je destruktivní pro systémy, které předpokládají kolektivní chování v dobré víře.

Konflikty o izzat nejsou o tom, kdo má pravdu a kdo ne, ale o tom, kdo vyhrává a kdo prohrává. Izzat je omezená sociální měna a nejjednodušší způsob, jak ji získat, je vzít ji někomu jinému. Prohrávající ztrácí izzat a jeho obnovení ospravedlňuje prakticky jakýkoli zločin; včetně vraždy.

Kdo hraje hru o izzat dostatečně dobře, může si dovolit prakticky cokoli, vraždu, znásilnění, podvody, krádeže. Jediná morálka je ochrana kolektivního ega vaší skupiny. Jediná přiměřená

reakce, když je váš izzat napaden, zpochybněn či uražen, je úplné zničení útočníka.

Hádka v západním světě obvykle končí omluvou nebo vzájemným posláním do háje. Hádka mezi Indy vždy hrozí smrtí. Ani jeden nemůže ustoupit, ani přiznat chybu. Nesmí ponížit sám sebe. Tím by přišel o izzat. Co hůř, izzat sdílí se svou skupinou, kterou by zahanbil. Takže přiznat chybu nebo převzít odpovědnost za problém je forma sociální sebevraždy. Tzn. sebemalichernější konflikt se může se rozvinout v desítky let trvající svár.

Izzat je také důvod, proč se policie zdráhá zasahovat do sporů. Protože izzat je hra s nulovým součtem, všichni účastníci jsou do ní zapojeni. Pokud se policista postaví na stranu jedné rodiny proti druhé ve sporu o izzat, znamená to, že záměrně straní jedné rodině a zneuctívá druhou. Tím se stává legitimním cílem odplaty ze strany poškozené strany. Bez přípustné nestrannosti pak nemůže efektivně fungovat žádná centralizovaná autorita.

To platí i pro úředníky a stav infrastruktury.

Izzat je také důvod, proč jsou indiští manažeři známí tím, že nabírají jen další Indy. Využívají svou pozici k získání této sociální měny. Skutečné kvalifikace jsou podružné. Kdyby najal Bělocha, izzat by tím nezískal, spíše dokonce ztratil. Běloši mají tendenci být nestranní, zatímco Indové mu zůstávají na dlouho zavázáni.

Západní koncept zásluh a reputace se točí okolo znalostí a obecně kompetence ve svém oboru. Dle izzat je důležité jen to jak daleko jste ochotni zajít. Kompetence je také jedna z cest, ale často jen podružnou. Vytištěný diplom, že jste kvalifikovaný pilot F-16, je dle izzat ekvivalentní skutečné schopnosti pilotovat F-16.

Zdání před autentičností a morálkou.

Samotné slovo Izzat už prý Indové tolik nepoužívají. Je zastaralé a tudíž má nízký izzat. Otevřeně mluvit o izzat má nízký izzat. Celá věc ale žije v moderní indické společnosti beze změny.

Izzat je důvod, proč Indové pořádají na sítích hromadná nahlašování, posílají výhrůžky smrtí, „false flags“ a různé jiné podle taktiky, když člověk odhalí něco, co nechťejí, aby lidé viděli a znali. Jako např. nedávno ten jejich festival házení hovny. Problém není že to existuje, problém je, že to někdo odhalil a tím urazil izzat účastníků, místních a úřadu, který to povolil.

Je také důvod, proč neexistují žádné velké domácí indické firmy jako Microsoft nebo Google. Jakmile začnou více růst, zhroutí se do sebe kvůli vnitřním bojům, kdy nikdo nedělá svou práci, všichni se snaží podvádět jeden druhého a nikdo neřeší kritické problémy. Izzat nemůže udržet složité systémy, protože zúčastnění se starají jen o svůj krátkodobý zisk.

Izzat je důvod, proč se dva Indové ve videu hádají Anglicky. Ten, který by poklesl na Hindštinu, by přišel o izzat.

Vydavatel: Sám jsem to před mnoha lety zažil v Chatswoodu ,na HQ Fujitsu, kde nastoupil do počítačového centra indický manažer, ten pochvilí vyměnil všechny v oddělení za Indy. Cokoliv udělal blbě, udělal chybu, tak se hádal, že to není jeho chyba, až později mi kdosi vysvětlil, že kdyby uznal svoji chybu , tak by „ztratil tvář“.

A teď si uvědomte, že dnes ve většině státních úřadů díky politice labors sedí Indové a občas i jiní Asiaté.

Katolické mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney Slovenská omša ve slovenskom kostole sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každou nedělu o 11 hod. České mše svaté snad někdy budou.
Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout') - podává se občerstvení - všichni vítáni
Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A'Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086,
Rezervace haly: **0404 849 888** ;
Hala pristupna pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00
Restaurace/bar otevřená o slavnostech
Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney
, www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178;
E-mail committeescsc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

• **Sobota: 12:00–22:00 (živá hudba)** • **Neděle: 12:00–15:00**
Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potrebné informácie nájdete na
slovakcommunitysydney.com alebo
info@slovakcommunitysydney.com alebo priamo na
m: 0473 847 619 o. Janusz Skotniczny SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181
Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu
každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem
ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs.
klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;
Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au
www.csklubqld.org.au
Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,
Informace: Mobil: 0497 344 377
polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.
Asociace Čechů v Austrálii
28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com
Združení Slovákov v Queenslandě,
Informace: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii
(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)
c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Starosta- Marek Pesina + Jednatel- Lucka Skaife
Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod
Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři
chody \$30.- Data: 1.6., 19.7., 16.8.2026
Rezervace zapotřebí,
Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.
(Zuzana Vasič)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in
Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str.,
Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.
otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00
(2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016
President: Jitka Smith 0406 026 840
Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969
Email: CzechSlovakWA@hotmail.com
Web: www.CzechSlovakWA.org
KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program | Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 -
11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109
www.4eb.org.au/~czech
Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie**
kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia
Matulova, 07 3343 3064.
Canbera rádio . 91.1 FM
Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287
4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

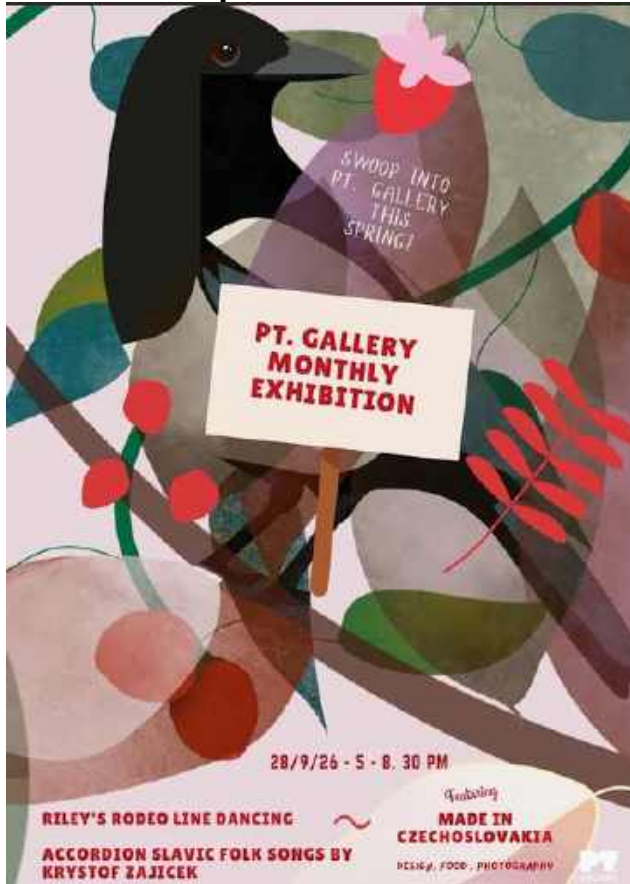
každou nedělu od 19.00 do 20.00
SBS2 Frekvencie v hlavných mestách
FM **Adelaide** 106.3fm ; **Adelaide** Foothills 95.1fm
Brisbane 93.3fm ; **Canberra** 105.5fm
Darwin 100.9fm ; **Hobart** 105.7fm
Melbourne 93.1fm ; **Perth** 96.9fm
Sydney 97.7fm

Pozvánka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 7. září Léta Páně 2026

Canberra v pondělí 28 září od 17:00

Pan Ladislav Větvicka

Není to tak dluho, kdy jakysik parlamentní
chytrák, kery chtěl robit dobro, vymyslel
absolutní přednost pro chodce na přechodech.
Nedavno sem viděl statystiky. Před tymto
blbym zákonem bylo ročně sedum mrtvých
chodcu na přechodech. V roce, kdy zákon vyšel
v platnost, vyletěl počet mrtvých na čtyřcet, bo
idyjoti si mysleli, že fčil je proti narazu chrani
zákon. Dneska se počet mrtvých ustalil na
dvacitce ročně. Přesně už si ty čísla nepamatuju,
ale podstatně je, že kvuliva 7 mrtvým ročně a

levicovému dobrakovi jich fčil mame tři razy
vic. Ale poslanci maju radost, že vykonali
dobro. Levicovy idyjot je stejně divný tvor.
Vyžaduje furt lepší a lepší zákony, vyšší a vyšší
daně, větší a větší pravomoce, a pak se diví, že
to dopadne na jeho blbu hlavu.
Idyjot hykal blahem, když se zpřisnil zákon o
exekucach, bo si myslel, že to dopadne na hlavy
tunelařů. Dopadlo to zpatky na jeho hlavu a on
fčil nechape, jak je možné, že exekutor odíra o
miliardy právě jeho.
Idyjot hykal blahem, když se zvyšovaly daně,
jen ať platí bohatí! A fčil se diví, že není robota,
platy su male a tři čtvrtiny z nich stejně odevzda
statu zpatky právě na tych daňach a poplatkach.
A z dani su financovane nesmyslné projekty,
multykulturní levicové trollky, a třeba aji nove
radary, bo čím více represe, tym více bezpečí,
že, Kryštof?

Idyjot hykal blahem, když jim zvolena levičacka
vlada snížila DPH u blbých plenek a knížek a
zrušila poplatky u felčara. Fčil se diví, že ceny
zůstaly stejné a když se chce dostat k felčarovi,
musí dluhe měsíce čekat v pořadníku anebo se
prodirat přes hromadu nachrchlanych babek,
kerym by stačilo doma se vyhrát v lužku s
chlopem a k temu si dat panaka slivovice. Ale
ni, bez poplatku maju jinou zábavu a možu si v
klidu dojit popovídat do pana dochtora.
A fčil se levicovy idyjot raduje, až se zavedu
likvidační pokladny, až se zruší hulení v
hospodach a zpřisní zákon na ochranu
blablablabla. Zas to dopadne na jejich hlavy, a
oni se budu divit, jak je toto možné? Tak zme si
to nepředstavovali. Kaj zmizely ty hospody a
živnostníci? Proč mě buzeruju na ulicach? Kaj
su moje zarobene prachy?
Nedojde jim to nikdy, že dobře už bylo v době,
kdy buzeráčnických zákonů bylo minimum, že
slušnost na přechodu si nevymůžete zákonem a
že každé zvýšení procenta na daňach nebo na
poplatkach je právě tym korupčním zdrojem,
kery tak rádi kritizuju.
<https://www.ladikvetvicka.cz/blog/03-09-2026>

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte **\$99.99** přímo do banky ANZ,
na náš účet, **ale dejte nám vědět!**

Bejsak :

BSB 012 030 Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá,
dejte tam vaše členské (na obálce před
jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Štěpán Pucek - \$50.00
Neznámý dárc - \$77.00

CzechoSlovak Country Klub

Gratulujeme k uspořádání Dne otců

Popravu německých civilistů v Postoloprtech v květnu 1945 měli na svědomí vojáci československé armády

Jenda Jenda

Príslušníci československé armády z 1. čs. Divize v květnu 1945 v Postoloprtech popravili stovky nevinných německých civilistů včetně žen a dětí

Poválečný masakr německého obyvatelstva v Postoloprtech je po brněnském pochodu smrti druhým největším masakrem, a přesto se k němu místní nechtějí znát. Bud' tvrdí, že o ničem neví, nebo vyhýbavě odpovídají stylem „nechte to spát“. Na místě, kde bylo povražděno více než tisíc lidí, roste tráva a plevel.

Postoloprty určil Hlavní štáb ministerstva národní obrany jako sídlo štábu 1.divize. Vojáci měli za úkol vyčistit oblast od německého obyvatelstva. Kromě důstojníků a vojáků lidové armády ochotně s „vyčištěním“ pomáhaly Revoluční gardy a bývalý švec, později obecní policajt Bohuslav Marek.

„Vyčištění“ tedy vraždění začalo 27. května 1945, kdy bylo postříleno 36 Němců, údajných členů NSDAP, přestože jejich členství nebylo nikdy prokázáno. 3. června bylo německé obyvatelstvo z Žatce pochodem přesunuto do Postolopr, vzdálených dvacet kilometrů. V dragounských kasárnách skončili všichni muži. Ženy a děti v bývalém táboře pro Hitlerjugend, zvaném bažantnice. Na různých místech bylo vykopáno několik masových hrobů a popravy začaly následující den 4. června. Bez jakéhokoliv vyšetřování nebo soudu byly stovky obyvatel stříleny v bažantnici, v kasárnách, na vinici a několika dalších místech.

Vojáci znásilňovali ženy, Němcům rozdávali lopaty a nutili je vykopat si vlastní hroby. Ty, kteří nezemřeli hned, nechávali postřelené pomalu umírat v bolestech. Mnozí zemřeli žízni nebo byli ubiti a jejich těla hozena do jam mezi postřelené. Počet obětí se odhaduje mezi dvěma až třemi tisíci. Pět chlapců ve věku 12 až 15 let se podařilo uprchnout, ale vojáci je chytili a brutálně ztloukli holemi tak, že se nemohli postavit. Dvě hodiny je nechali trpět a poté je zastřelili. Rozkaz k jejich zastřelení dal kapitán Vojtěch Černý. K vraždě dalších osob dával rozkazy Bohuslav Marek.

Zatímco mrtvá těla hnila v okolí obce v hromadných hrobech, obyvatelé Postolopr dělali, že se nic nestalo. O událostech se nemluvalo, vždyť to byla záležitost lidové armády a vojáků. Teprve v roce 1947 byla sestavena první vyšetřovací komise v čele s JUDr. Bohumírem Bunžou. Během exhumace bylo nalezeno a odkryto devět hromadných hrobů. Vyslechnutý byl Černý i Marek. Závěr vyšetřující komise byl tajný, nikdo nebyl obviněn a masakr byl ospravedlněn revoluční odplatou Čechů. Po nástupu komunistů k moci se postoloprtský masakr stal tabu. Nikdy neexistoval. JUDr. Bunža si zachránil život útekem do emigrace. Komunisté ho v nepřítomnosti odsoudili k trestu smrti.

Policie mohla případ otevřít až po roce 1989 a vyslechla řadu ještě žijících svědků. Kromě vojáků, kteří popravovali, byli označeni za hlavní viníky masakru Jan Čupka, policista Bohuslav Marek a kapitán Vojtěch Černý. Nikdy svých činů nelitovali, naopak, obhajovali je jako spravedlivou pomstu za to, co Němci udělali Čechům během Protektorátu. Zemřeli přirozenou smrtí ještě před závěrem vyšetřování. Vojtěch Černý zemřel v roce 1991 v 74 letech, Bohuslav Marek zemřel v

roce 1969 ve věku 71 let. Za masakr nebyl nikdo potrestán.

Poté, co se o událostech začalo mluvit a psát, nechalo zastupitelstvo na místním hřbitově umístit pamětní desku s neutrálním nápisem: „Všem nevinným obětem postoloprtských událostí z května a června 1945. “ Ani slovo o tom, že šlo o německé občany. Slovo „masakr“ bylo nahrazeno slovem „události“. U Levonické bažantnice byl umístěn kříž s dvojjazyčným nápisem a s podobným zněním byla u druhé, tedy Lenešické bažantnice umístěna smaltovaná tabule. A to je všechno.

POTVRZENO, STROMY SE MŮŽOU MSTÍT

Camille G od Brna

Skoro celej rok jsem oddalovala uříznutí pár větví meruňky nad příjezdovkou ke koním. Už jsem několikrát vo tom psala, že si se stromy a květenou povídám, chválím je, jak rostou, děkuju za úrodu a když už musím nákové halózkou odříznout, tak se stromu omluvím.

Proto jsem celej rok oddalovala uříznutí pár větví meruňky nad cestou ke koním, i když jsem měla od majitelky pozemku souhlas.

Jenže minulou sobotu mi přepravce vezl dva oslí kluky, a tak jsem musela poprosit Zbyněčka, aby větve říz, jinač by vozejk neprojel. Jenže ten se k tomu dostal až asi deset minut před tím, než měl po cestě projet koňovozík, tudíž jsem mu sice rychle ukázala, který větve a kde říznout, ale potom už jsem frčela ukázat přepravci, kudy se polňačkou ke koním dostane. Samozřejmě v tom spěchu jsem se meruňce neomluvila a nevysvětlila jí, proč dojde k amputaci pár větví. Takhle, mohla jsem samozřejmě poprosit Zbyněčka, aby to udělal, ale protože už tak mě má za blázna a magora a totok by byla brutál pro něho voda na mlejn a ta by spustila lavinu ironických keců typu: „A omluvit se plodům, že nedožijou dospělosti, se nemám? A mám se omluvit každý větví zvlášť, nebo mám pokleknout před kmen a odříkat smuteční řeč, co mi sesmolíš, a slíbit jí, že z jejích pecek vypěstuješ nejmíň tři stromy?“ atd., proto jsem se na to vysrala, že to potom meruňce vysvětlím.

Což se bohužel nestalo, neboť můj hajtry zřejmě neviděly přes masky na hlavách dva pidi oslíky, kterým byly koně úplně u prdele, ale viděly zřejmě dva ušatý krvelačný predátory o velikosti slona a několik hodin v panice lítaly po výběžích úplně mimo a já marně čekala, kdy jim dojdou baterky. Po několika hodinách jsem už hledala, kde se dá přihlásit na Velkou Pardubickou, protože na to, že dělají úplný hovno, tak předváděli takovou vytrvalost a rychlost, že jsem nabyla přesvědčení, že mám pro letošek jasný dva favority na vítězství a vydělám hroznej balík, protože nikdo si nevsadí na 21letýho jeblího tlustýho araba a čtyřletýho pošasěnýho s nadváhou Kinskýho.

Ovšem musela bych přihlásit i oslíky a vypustit jim je za prdelou.

Takže jsem prostě omluvu meruňce úplně vypustila z hlavy a jediný, co jsem řešila, bylo, jak zklidnit a zastavit koně, než je oba jebne. Než se vrátím k meruňce, tak bych chtěla zdůraznit, že stačily dva dny a již nemám koně v blahobytný kondici.

Když už se konečně trochu k večeru magoři uklidnili, zaparkovali se co nejdál od oslíků a nechtěli se jít ani napít. Což by byl průser, takže

jim tam už dva dny vozím vodu a seno. A pro seno si jezdím kam jinam než pod tu meruňku.

Jsem přesvědčená, že ta byla domluvená s nárazovým větrem, že počkají, až budu seno nakládat na kolca. Bombardování meruňkama započalo, a to z velký výšky.

Musím strom pochválit za četnost shozených oranžových bombiček během pěti minut a hlavně za přesnost zaměření dopadu. Zřejmě si meruňka pamatuje ještě kobercové bombardování Drážďan nebo co, ale ta četnost a přesnost dopadu během pěti minut byla neuvěřitelná. První zásahy do ramen a zad jsem přijala jaksi s pokorou, neboť mi došlo, že to mám za ty větve, ale protože to bolelo jak sviňa, přidávala jsem k rychlo odříkaný omluvě nejprve bolestný výkřiky. Později, po zásahu do ledviny, jsem přidala nadávky týkající se především ženský vagíny a d'oury vedle. Meruňa ovšem totok ignorovala a když jsem byla ohnutá pro poslední kupičku sena, shodila mě asi kilovou meruňu přímo do ucha. No ty vole, já vydržím bejt celkem dlóho klidná, ale když dopad meruň znásobil můj dloholetej tinnitus v uších tak, že jsem si nebyla jistá, jestli nemám hlavu strčenou do přetíženého hajzlu někde na nádru, kde se furt splachuje, nebo jestli su v hajzlu, jako že mám asi neopravitelnou d'óru v budce a meruňa mně lítá v palici jak v obřím dětském chraštítku, prostě mně bóchly saze. Odpotácela jsem se s kolcama do bezpečný vzdálenosti, abych zkontrolovala, jestli ta sračka, co mi stéká z ucha na krk, není obsah hlavy. Rychle jsem to rukou setřela, proběhl vizuální test na barvu, kdy mne trochu zmátl vyraženej stoletej bordel z ucha, proto jsem tu oranžovou sračku pro sicher podrobila ještě čichovému testu, kterej potvrdil mou domněnku, že půlka meruň byla již hodně zralá, tak se uvedla po dopadu do stavu marmelády a ta se smíchala s tím vymlasklým bordelem z ucha. Když jsem se ujistila, že ještě ende nebude a přežiju to, uvolnila jsem nahromaděnej adroš a řvu na strom: „Tak ty seš fakt normální meruňkopiča v dorazu! Jsem se ti snad omluvila, ne? Ale ty né, ty po mně jeběš ty meruň dál! A víš co, kurva? Stejnak seš už stará a ty meruň máš taky na hovno!“

A zejtra si vezmu přílbu a páteřák, abys věděla!

Tak držte pěsti, protože jestli ti mí dva zbabělci budou dál stávkovat dole u silnice, tak pro to seno fakt budu muset

Umění dneška

Báseň o první dámě Evě Pavlové

*Na Hradě prochází s lehkostí vánku
Noblesa zvěčněná v úžasné ženě
Je jako královna v kouzelném zámku
Chová se skromně a uváženě*

*Eva tu prochází, Praha se klaní
Tramvaje zvoní jí fanfáru slavnostní
í Perly se třpytí a vlajky vlají
Všichni jsou veselí, milí a radostní*

*Když sejde k nábřeží, voda se zastaví
A Karlův most stojí tu v pozoru
A lidé tleskají, jsou náhle laskaví
Ocení upřímnost a její pokoru.*

*Nebe se usmívá, otvírá bránu,
A za ní úsměvy Diany s Olgou,
Na sestru kývají při každém ránu,
Společně v království noblesy dojdou.*

Autorkou básně je Ella, mladá studentka Výběrové elitní školy v Praze. Báseň jsme našli na FB .. tož se s vámi dělíme o radost.

Knížka

IZRAEL LAZAREVIC GELFAND – MUZ, KTERÝ KOUPII REVOLUCI

– *příběh, o kterém se šeptalo v zákulisí celého 20. století*

- Jméno — Izrael Lazarevič Gelfand
- Přezdívka — Parvus — latinsky „Malý“.
- Občanská jména — Alexander, Alexandr, Helphand, Helfant, Gelfant
- Původ — Židovská rodina z běloruského šátele Berezino.
- Život — 1867–1924.
- Profese — Teoretik revoluce, zbrojař, obchodník s obilím, divadelní impresário, německý poradce, milenec, zrádce — a podle některých zdrojů; dvojitý, možná dokonce trojitý agent.

.1. DÍTĚ Z HOŘÍCÍ VESNICE

V roce 1881, když bylo Izraeli Gelfandovi 14 let, prožil rodinnou tragédií, která mu navždy vypálila cestu: jejich dům v Berezinu lehl popelem. Rodina se vydala na jih — do Oděsy, města na Černém moři, kde žil dědeček z otcovy strany. V Oděse prožil další trauma — pogrom v květnu 1881, největší protizidovský masakr 19. století v Rusku.

Od té chvíle nenáviděl carské Rusko. A začal hledat „stát, kde lze levně získat vlast“ — jak později napsal příteli Wilhelmu Liebknechtovi.

. 2. ŠVÝCARSKO: KDE SE ZRODILA „PERMANENTNÍ REVOLUCE“ — A JEDEN ŠTAVNATÝ ROMÁNEK

V 19 letech odešel do Curychu. Zde se setkal s Plechanovem, Trockým, ale také s Rosou Luxemburgovou. S tou měl nejen intelektuální vztah. Byli milenci. V jeho bytě poprvé viděl Lenin Trockého. V této době Parvus vytvořil pojem „permanentní revoluce“ — koncept, který později rozvinul Trockij a nakonec přijali Lenin s bolševiky v dubnových tezích 1917.

. 3. 1905: FALEŠNÝ PAS, SOVĚT A SIBIŘ

V roce 1905 dorazil do Petrohradu na falešný rakousko-uherský pas.

Napsal provokativní Finanční manifest, popisující ruskou ekonomiku jako na pokraji kolapsu. Následný nápor na banky sice nerozložil hospodářství, ale rozčilil premiéra Witteho.

Za organizaci protivládních akcí byl zatčen — spolu s Trockým. Byl odsouzen ke třem letům vyhnanství na Sibiři. Uprchl. Vrátil se do Německa a vydal knihu "V ruské Bastile během revoluce".

. 4. GORKÉHO PRACHY: 130 000 ZLATÝCH MAREK, KTERÉ ZMIZELY

V Německu se Parvus dohodl s Maximem Gorkým na produkci jeho hry Dolní hlubiny.

Podle smlouvy měla většina výtěžku jít Ruské sociálně demokratické straně a zhruba 25 % autorovi – Gorkému.

Hra měla úspěch – přes 500 představení. Parvus však Gorkého podvedl, nevyplatil mu peníze. Za tyto peníze si užíval s Luxemburgovou letní dovolenou ve středomoří...

Gorký ho obvinil z krádeže 130 000 zlatých německých marek a pohrozil žalobou.

Rosa Luxemburgová ale přesvědčila Gorkého, aby spor nechal uvnitř strany. Parvus nakonec zaplatil, ale jeho pověst byla poškozena. Mnoho soudruhů ho začalo nenávidět pro jeho "lásku k bohatství, luxusu a orgiím ve švýcarském hotelu".

. 5. TURECKO: Z REVOLUTIONÁŘE ZBROJAŘE — A ZÁHADNÉ BOHATSTVÍ

Brzy nato zmizel do Istanbulu.

Založil obchodní společnost se zbraněmi, která bohatě profitovala během balkánských válek.

Stal se finančním poradcem Mladých Turků — trojice pašů, kteří později nařídili arménskou genocidu. (!!!) Obchodoval s obilím, uhlím, zbraněmi.

Byl partnerem koncernu Krupp a slavného obchodníka se zbraněmi Basila Zaharova.

NOVINY –Zajímavosti s kulturou ba i odjinud

Z chudého židovského chlapce z hořící vesnice se stal boháčem – milionářem.

Jak?

Oficiálně: obchodní talent. Neoficiálně: začaly se šířit zvěsti, že je špiionem.

Britská tajná služba ho podezřívala z napojení na německou, švýcarsjou nebo tureckou — a možná i britskou — rozvědku.

. 6. 1915: PLÁN, KTERÝ ZMĚNIL DĚJINY

Již v březnu 1915 dorazil Parvus do Berlína, aby zde předložil německé vládě propracovaný 20stránkový plán s názvem ►Příprava masivních politických stávek v Rusku“◄.

Plán obsahoval:

- Financování bolševiků jako nejradikálnější frakce
- Podporu etnických separatistů v různých regionech Ruska
- Rozkouskování Ruska zevnitř, zatímco Německo válčí zvenčí

Podle jednoho německého dokumentu Parvus prohlásil, že ke kompletní organizaci ruské revoluce bude zapotřebí asi 20 milionů rublů.

. 7. 50 MILIONŮ ZLATÝCH ŘÍŠSKÝCH MAREK PRO BOLŠEVIKY? MINIMÁLNĚ.

Parvus se v květnu 1915 setkal s Leninem ve Švýcarsku. Dohodli se na spolupráci — ale Lenin si Parvuse veřejně držel od těla. Věděl proč.

Německá rozvědka vybudovala Parvusovi finanční síť v Kodani — fiktivní obchodní společnosti, které přes skandinávský černý trh posílaly peníze do Ruska.

Kolik toho bylo?

— 200 000 – 250 000 marek šlo přímo Leninovi již v roce 1915.

— 15 milionů marek obdrželi bolševici přímo po říjnovém převratu v listopadu 1917.

— Celkem Němci utratili přibližně 100 milionů zlatých marek na ruskou revoluci.

Běžně uváděná nižší částka je 50 milionů marek. To je velmi konzervativní, ale reálné číslo — jde o částku, která prošla přímo Parvusem a jeho kodaňskou sítí na tisk, propagandu a organizaci bolševiků před samotným převratem. Historici se shodují, že německé peníze šly na protiválečnou agitaci, tisk a zbraně.

. 8. "ZAPEČETĚNÝ" VLAK ZE ŠVÝCARSKA PŘES NĚMECKO A FINSKO DO PETROHRADU

V dubnu 1917 — v přímé souvislosti s Parvusovým plánem — německá rozvědka uspořádala legendární vlak. Lenin a 30 spolubojovníků projeli Německem v "zapečetěném", kde byl přítomen mj. švýcarský socialista Fritz Platten.

Vlak nebyl zapečetěný (to je legenda), ale doprovázela jej německá bezpečnostní ostraha.

- Cíl: — destabilizace Ruska,
- vyvedení země z války,
- uvolnění německých vojsk na západní frontu.

Fungovalo to dokonale.

Bolševici se chopili v říjnu/listopadu moci. Lenin podepsal Brest-litevský mír (Rusové ztratili rozsáhlá území od pobaltí až po Kavkaz) — Němcům předal Finsko, Polsko, Ukrajinu, Pobaltí, Karskou oblast. Rusko zaplatilo 6 miliard marek reparací a 450 tun zlata. (Toto jsem nevěděl, pozn. autora)

. 9. LEŽ NA POČÁTKU REVOLUCE: „NĚMECKÉ PENÍZE? TO JE LEŽ A VÝMYSL PROTI NÁM!“

A teď ta nejdůležitější část. Lenin, Trockij, Zinovjev a celá bolševická "věrchuška" NĚMECKÉ FINANCOVÁNÍ VŽDY DŮSLEDNĚ POPÍRALI. Označovali to za „protidělnickou pomluvu“, za „carskou provokaci“, za „buržoazní fales“.

Když Kerenského prozatímní vláda v roce 1917 připravovala proces a zveřejnila tzv. Sissonovy dokumenty jako důkaz německého financování, historici je později přezkoumali a část označili za padělky.

PŘESTO skutečnost, že některé dokumenty byly falšovány, nevyvrací jádro pravdy: — Parvusova kodaňská síť existovala. — Německé marky tekly. — Lenin se s Parvusem setkal. — Speciální tajný vlak jel. — A Brest-litevský mír byl pro Německo tak výhodný, že se investice mnohonásobně vrátila.

Ale bolševici nepopírali jen německé peníze. Popírali celý mechanismus.

Proč?

Protože socialistická revoluce „koupená německým imperialismem“ by byla ideologická sebevražda.

Marxismus tvrdí, že revoluce vyplyne z třídního boje, ne z tajného účtu v Kodani.

Takže lež byla zakódována do DNA režimu už v den jeho zrodu.

A tato lež se pak opakovala desítky let — v učebnicích, v procesech, v propagandě.

Každý, kdo na ni poukázal, byl buržoazním agentem, kontrarevolucionářem, vlastizrádcem.

.► 10. PARVUS VS. LENIN: RIVALITA A ZÁMĚRNÉ VYMAZÁNÍ

Parvus chtěl po říjnu 1917 do Ruska. Lenin to však kategoricky odmítl.

Proč?

Parvus věděl příliš mnoho. Viděl příliš mnoho. A byl příliš zkušený, čti pro Lenina a spol. nebezpečný člověk, obchodoval se zbraněmi, kroutil penězi Gorkého, spal s Luxemburgovou a psal plány pro německý generální štáb.

Pro proletářskou morálku byl nepříjemný.

A tak bolševická historiografie Parvuse prostě vymazala. Jeho jméno zmizelo z oficiálních dějin. Zůstal jen v šeptandě, v archivech, v antisemitských pamfletech — a v pravdě.

. 11. ZÁVĚR: PAVÍ OSTROV A ZMIZELÉ DOKUMENTY

Parvus zemřel v Berlíně v roce 1924 ve vile na Pavím ostrově.

Byl jedním z nejbohatších mužů Německa.

Po jeho smrti osobní dokumenty a úspory zmizely*.

Zůstala jen otázka:

Byl Parvus agent?

Špiion?

Obchodník?

Nebo opravdový revolucionář, který použil německé peníze jako nástroj pro svou vizi?

Jedno je jisté: Bez Izraela Gelfanda z Berezina by tu nebyla VŘSR.

A bez VŘSR by nevznikl Sovětskýo svazu. A bez Sovětského svazu by 20. století vypadalo zcela jinak.

Anglosasové, Ford, IBM a další bohatí by nefinacovali tajně nacisty a fašisty a Hitlera. Nevznikla by BIS, kde se praly prachy pro nacisty. Atd.

. Parvus — Malý — změnil svět. A svět se tvářil, že o něm nic neví.

.PODPOŘTE:

Mám tu skladem zbytek knižního skladu. Pokud chcete podpořit moji tvorbu, přivítám, když vám budu moci knihu TAJNÁ AKTA PARVUS zaslat (asi levně Zásilkovna). Cenu si určíte sami podle kapsy.

Je to nová vázaná kniha, žádný brak, renomovaná autorka a historička Hereschová.

Z německého originálu „Geheimakte Parvus. Die gekaufte Revolution“, vydaného nakladatelstvím F.A.Herbig Verlagsbuchhandlung GmbH v Mnichově v roce 2000 přeložil Vladimír Čadský.

380 stran + 8 stran černobílé přílohy na křídovém papíru.

Vydala Euromedia Group, a.s. - Knižní klub v edici Universum v roce 2018.

V chodbě mě zmlátilo 100 policistů, řekl k srpnovému krveprolití pamětník

Markéta Reszczyńska - Post Bellum

Rok po vpádu vojsk Varšavské smlouvy duněly v ulicích Prahy opět tanky. Tentokrát československé armády. Českoslovenští policisté a milicionáři zasahovali ve všech městech proti těm, kteří jakýmkoli způsobem vyjádřili protest proti sovětské okupaci či chtěli uctít památku obětí.

Policisté, milicionáři a vojáci zakročili ve všech městech nejen proti aktivním demonstrantům, ale i proti těm, kteří chtěli uctít památku obětí či přihlížejícím a náhodným chodcům. K zatčení stačila pouhá přítomnost v centrech měst, připnutá trikolóra či špinavé ruce, které měly svědčit o házení dlažebních kostek.

Za pouhou přítomnost před rozbitou výlohou byl v Praze Na Příkopě časně ráno 21. srpna 1969 zatčen tehdy osmnáctiletý Miroslav Kamil Černý a odveden na policejní stanici v Krakovské ulici. „Přišel policajt s vojákem se samopalem a s takovým dlouhým pendrekem. Zapsali si, co jsem, kde jsem, a vedli mě na policajtovnu. Nejšílenější bylo, že mě vedli dlouhou chodbou a schodištěm do prvního patra. V ní bylo asi 100 vojáků, policajtů a milicionářů, stáli na střídačku, každé s pendrekem. Musel jsem tu uličku projít a každé si bouchnul, takže tam mě strašně zmydlili, aniž věděli, o co jde. Prostě jsem byl jen předvedený a v tom momentě jsem dostal asi 100 ran, než jsem došel nahoru.“

Poté ho zmláceného zavřeli do cely, která se postupně zaplňovala zadrženými demonstranty. Policisté do zadržených mlátili také ve chvílích, když na dveře stanice bouchali protestující a křičeli, ať zadržené pustí a hesla jako „gestapo“ či „Dubček“.

Propustili ho v 11 hodin večer, protože měl alibi na předchozí noc. Cestou domů ho policisté opět několikrát legitimovali, od dalšího zatčení ho zachránil protokol o tom, že strávil celý den na stanici SNB.

Zatýkání ve velkém

Potyčky si vyžádaly životy pěti mladých lidí, stovky zraněných, tisíce zatčených, z nichž mnozí strávili ve vazbě dlouhé týdny a poté čelili soudnímu stíhání a perzekucím v zaměstnání či ve školách.

Jedním z nich byl čtyřadvacetiletý Karel Polanský, kterého policisté zatkli v Železné ulici v centru Prahy, protože měl připnutou trikolóru a na rukávu černou stužku. „Odvedli mě na městský výbor strany, kde už byli takoví jako já, zadržení dříve. Tam jsem si uvědomil, že spadla klec. Že už to není demonstrace, ze které bych se vrátil jako v roce 1968, ale že tady už z toho můžou plynout nějaké následky. Tak jsem se zeptal, má to smysl? Možná to byla zbabělost, vzal jsem tu trikolóru s tím černým a hodil jsem to pod lavici.“

Při výslechu tvrdil, že se na demonstraci ocitl náhodou, že si šel do tuzexu koupit tabák, protože měl na něj v peněženke přesně dva bony. Po týdnu jej z vazby na Pankráci odvezli do Ruzyně. V nové vazební věznici si mírně polepšil, protože už jich na cele nebylo osm jako na Pankráci, ale jenom tři. Měli také v rohu místnosti matrace, které si mohli dát na zem.

Karel Polanský si pamatuje příběh svého spoluvězně. Byl to podlahář, jenž měl v krku mechanického slavíka a mluvil chraplavě. Dne 21. srpna byl v jedné vinárně, a když policisté prováděli zátah, zatkli i jeho, protože usoudili, že

je už tak ochraptělý ze skandování hesel na demonstracích, že nemůže ani mluvit. Ve vazbě strávil tři týdny, v únoru 1970 ho čekal soud, který rozhodoval o obvinění z výtržnosti. Obžalobě se však nepodařilo najít svědka jeho zatčení, milicionáře, jenž ho chytil, a tak byl nakonec zproštěn obžaloby.

Střelba do demonstrantů v Brně

Kromě Prahy, kde bylo proti demonstrujícím nasazeno 88 tanků, proběhly nejsilnější střety v Brně a Liberci. Na Moravském náměstí v Brně střelili policisté a milicionáři do davu demonstrantů z věže tiskárny na roku ulic Solniční a Rašínovi a zezadu zasáhli do hlavy osmnáctiletou Danu Muzikářovou, která zranění podlehla.

Protestům v centru Brna přihlížela osmadvacetiletá Irena Sehnalová (tehdy Václavová), která stejně jako ostatní křičela na milicionáře. „Ukázala jsem, že jsou padlí na hlavu, že nikdo jim nic nedělá, a oni míří na vlastní lidi samopalem. Kapitán SNB Pátek vyskočil z nákladáku a odvedl mě,“ popsala své zatčení. „Jak mě vedl, tak jsem viděla, jak tu mladičkou holku zvedají ze země. Nesměli jsme se moc ohlížet,“ dodala. Odvedli ji do přeplněné cely, v níž se již tísnilo dalších padesát lidí. Po celou dobu je přitom nepustili ani na záchod.

„Po jednom nás volali k výslechu. Ptali se, co jsem tam dělala a proč jsem vykřikovala a volala, že jsou blbci. Bylo to v noci, tak jsem jim říkala, že mám doma dvě malé děti a ty nevědí, kde jsem. Řvali na mě jak na psa, co jsem tam dělala. Ten jeden byl trochu slušnější a říkal, ať po mně neřvou, že jsem úplně pryč.“ Domů se dostala až druhý den. O několik měsíců později Irenu a jejího švagra Ladislava Havelku soud za účast na demonstraci odsoudil k jednoročnímu podmíněčnému trestu.

Vyšetřování smrti Dany Muzikářové bylo zastaveno na příkaz tajemníků městského a krajského výboru KSČ. Střelce, který ji zabil, se nikdy nepodařilo dopadnout.

Protesty v Liberci

V Liberci, kde si v srpnu 1968 vyžádal začátek okupace po Praze nejvíce obětí, byla v očekávání protestů a vzpomínkových akcí nasazena obrněná technika. Milicionáři a policisté zasahovali proti jakémukoli projevu piety, jak se přesvědčila Petra Erbanová, kterou 21. srpna 1968 v Liberci postřelil do nohy sovětský voják.

Rok po tragických srpnových událostech nesla květinu na jedno z pietních míst v centru Liberce. „Pokládala jsem květinu na místo, kde střelili do krku zdravotní sestru Livečkovou (ta zranění podlehla). Najednou ke mně přišli dva chlapi, kytku z pietního místečka chytili a vhodili ji do silnice pod kola autobusu. Ptala jsem se jich: ‚Co to děláte? Já nesu pouze květinu kolegyni, která pracovala ve zdravotnictví a která zde na tomto místě byla zastřelena!‘ Oni odpověděli: ‚Jestli se nechcete dostat na výslech, tak okamžitě zmizte! Jestli nechcete mít problémy, tak rychle odejděte!‘ Zůstala jsem stát, rozbušilo se mi srdce a říkala jsem si: ‚Co to je?! Rok poté a ono to bude stejné jako loni jenom s tím rozdílem, že se jedná o naše lidi?!‘ Bylo mi úplně šíleně. Bylo mi tak hrozně, že jsem nevěděla, co mám dělat“.

Protesty v Liberci zachytil svým fotoaparátem Jan Bartoš, který rok předtím pořídil vzácné záběry z příjezdu sovětských vojáků. „V šedesátém devátém jsem byl překvapen tím, že policajti, vojáci i jiné složky stáli proti demonstrantům. Té demonstrace jsem se zúčastnil dost aktivně,

nebudu říkat podrobnosti, ale litaly dlažební kostky. Byl jsem u toho, když někdo rozbil výlohu u Bati a policajti si tam brali boty. A večer jsme pořád byli ve městě, pobíhali, pak byl střed města obklíčen armádou, policií a milicí. Mně se podařilo ve Fügnerce proběhnout mezi vojáky, kteří mě pustili domů.“

Později se dozvěděl, že někteří jeho zadržení kamarádi byli zavřeni dva měsíce ve vazbě.

Tvrdě proti kritikům okupace

Protože tehdejší stávající zákony nedovolovaly nakládat s takovým množstvím zadržených lidí, byl 22. srpna 1969 narychlo navržen a předsednictvem Federálního shromáždění přijat takzvaný pendrekový zákon (zákonné opatření číslo 99/1969 Sb.), který umožnil tvrdě postihnout aktivní účastníky právě skončených akcí i budoucích akcí „narušujících veřejný pořádek“.

Tzv. pendrekový zákon platil do konce roku 1969 a díky němu bylo odsouzeno 1526 lidí, nejčastěji za výtržnictví, hanobení republiky a jejího představitele a hanobení státu světové socialistické soustavy.

Tvrdým postupem proti kritikům okupace chtělo nové vedení KSČ v čele s Gustávem Husákem ukázat Kremlu, že má situaci v Československu pod kontrolou a jeho součástí byly politické prověrky. Během nich museli členové KSČ i nestraníci ve vedoucích funkcích „správně“ pojmenovat události roku 1968 – invazi nazvat bratskou pomocí a Pražské jaro kontrarevolucí.

Do října 1970 prošlo prověrkami 1 508 326 členů KSČ, z nich bylo 67 147 vyloučeno, 259 670 komunistům bylo členství zrušeno (byli tzv. vyškrtnuti), přičemž nezanedbatelná část členstva KSČ vystoupila ze strany dobrovolně ještě před zahájením čistek. Prověrkami neprošlo 28 procent členů, tedy více než čtvrtina.

Normalizační „očista“ vyvrcholila 10. prosince 1970 schválením dokumentu Poučení z krizového vývoje ve straně a společnosti po XIII. sjezdu KSČ jako oficiální verze událostí pražského jara a intervenci vojsk Varšavské smlouvy. Pražské jaro v ní bylo popsáno jako krize, kterou ukončila bratrská pomoc vojsk Varšavské smlouvy. Tato verze byla komunistickým vedením prezentována ve školách a v médiích dalších 19 let.

Venkovský pacient navštíví okresní městečko. Zastaví se u místního lékaře: „Pane doktore, zastavte se u nás, až budete mít příležitostně cestu kolem.“ „Copak, je něco nutného?“ „Ale ne, tak moc to nespěchá. Žena má vykloubenou sanici a nemůže mluvit.“

„Došla jsem k názoru, že ženy snášejí bolest mnohem statečněji než muži.“ „Vy jste lékařka?“ „Ne, prodávám boty.“

V kupé rychlíku z Prahy na Moravu se nóbí pasażér představí židovskému obchodnímu cestujícimu: „Jsem hrabě Esterházy.“ „Těší mě, já jsem Dobrotivý bůh.“ Hrabě se málem urazí: „Vy mi můj původ nevěříte? Chcete se ze mě dělat legraci?“ „Kdepak, to ne – já jsem totiž obchodní cestující a kdekoliv se objevím, lidé volají: Dobrotivý bože, už jste zase tady?!“

Není nic. horšího, než se po sexu podívat dolů a uvidět, jak se vám na penisu houpe napůl-svlečeny použitý kondom, zvláště, když jste si před sexem žádný kondom nenasazovali...

Středověk a dnešní jídla.

Honza řecký

V knize Impérium jídla, jsem četl zajímavý postřeh. Pokud byste dali rolníkovi ze 14. století moderní burger z rychlého občerstvení, houska by chutnala jako odporně sladký dort - tedy těsně předtím, než by jeho střeva celé jídlo s gejírem prudce odmítla.

Geneticky je středověký člověk identický s moderním člověkem, což znamená, že dokázal potravu fyzicky zpracovat. Bezprostřední překážkou by však byl jeho střevní mikrobiom. Strava středověkého evropského rolníka byla převážně vláknitá a točila se kolem hrubého, na kameni mletého chleba z žita nebo ječmene a polévky - hustého guláše ze sezónní zeleniny, luštěnin a ovsa. Jejich trávicí trakt obsahoval bakterie speciálně uzpůsobené k rozkladu pevných buněčných stěn rostlin. Moderní vysoce zpracované jídlo je zbaveno téměř veškeré vlákniny a plné rafinovaných sacharidů, umělých emulgátorů a průmyslových olejů ze semen, se kterými se jeho střevní flóra nikdy nesetkala. Tento náhlý příliv by pravděpodobně způsobil akutní gastrointestinální potíže, které by během několika hodin vyvolaly silné nadýmání, nevolnost a osmotický průjem.

Smyslový zážitek z moderního jídla by byl také ohromující. Ve středověku byl rafinovaný cukr drahým dováženým kořením vyhrazeným pro extrémně bohaté, obyčejní lidé se spoléhali na ovoce nebo med jen ve vzácných případech, kdy si dali něco sladkého. Dnes se cukr přidává téměř do všeho. Protože jejich chuťové pohárky nebyly znečištěné neustálou sladkostí, obyčejná moderní limonáda nebo čokoládová tyčinka by jim pravděpodobně způsobovala nevolnost.

Navíc mnoho běžných moderních ingrediencí ve středověké Evropě jednoduše neexistovalo. Brambory, rajčata, kukuřice, čokoláda, vanilka a chilli papričky jsou potraviny Nového světa, které se přes Atlantik dostaly až během Kolumbovy výměny. Pokud byste farmáři ve 12. století podali kousek pizzy nebo porci hranolků, krmili byste ho cizí vegetací. Protože rajčata patří do čeledi lilkovitých, která zahrnuje několik toxických evropských rostlin, mohli by dokonce mít podezření, že se je snažíte otrávit.

Složení moderních potravin by bylo také zajímavé. Protože se ve středověku obilí mlelo hrubými kameny, jejich každodenní chléb obsahoval nepatrné množství šterku, které jim po celý život pomalu obrušovalo zuby. Naproti tomu moderní průmyslové zpracování produkuje potraviny, které vyžadují jen velmi málo mechanického žvýkání. Pro někoho, kdo je zvyklý trhat tuhé, konzervované maso a husté, křupavé bochníky, by moderní hamburger působil znepokojivě rozvařeně a byl by to pro něj blaf.

Hejnice.

*Věrní osudu, statečně jej následujme“
rodové heslo Clam-Gallasů*

Autor Statní hrad a zámek Frýdlant.

V předchozím příspěvku jsme si připomněli životní osudy princezny Sophie Auerspergové. Dnes na tento medailon navazujeme zveřejněním jejích soukromých vzpomínek na Hejnice v létě roku 1945. Představují cenný osobní pramen k dramatickým událostem posledních týdnů 2. světové války a prvních poválečných měsíců na Frýdlantsku.

„V Hejnicích, kde jsme byli odděleni od válečné fronty, jsme očekávali konec války. Přestože jsme v té době byli již rakouskými státními občany, byli jsme zadrženi místními českými držiteli moci, kteří, bez jakékoliv právní opory, zatýkali či vraždili obyvatele německé menšiny, kteří zde žili po staletí. Tato jednotka nesla název „Skuteč“. Byli to mladí lidé, kteří neměli žádnou znalost místa a prostředí, přišli z východu Čech a byli velice inspirováni nelidskými činy podobných gard v Rusku a sympatizovali s komunisty.

Nejdříve jsme byli zadrženi, zatčení a hodiny vyslýchání pod nejhroznějšími výhrůžkami. Byli jsme pro ně přeci německy hovořící, urození, movití a co byl nejhorší zločin, také katolíci.

Narychlo ustanovený český starosta, loupežný vrah, sám osvobozený českým trestním úřadem, nás odsoudil k nejtěžšímu trestu. Místní tribunál, bez jakéhokoli právního ukotvení, se dohadoval: zastřelit, umlátit, nebo prodat jako otroky do Ruska. Třináctiletá Clotilde a dva nejmladší chlapci měli být pro všechny případy odesláni do Ruska na převýchovu do výchovného ústavu.

Situace byla velice vážná, avšak k našemu velkému údivu, se za nás přimluvíli tři němečtí komunisté z Hejnic, kteří znali celou naši rodinu i obrovské zásluhy mého otce Franze hraběte Clam-Gallase pro zdejší kraj. Místní tribunál tedy rozhodl, že nebudeme vypovězeni, děti nebudou odvečeny na převýchovu do Ruska.

Jednou jsme si, pod nejpřísnější ostrahou, směli dojít do naší vily, abychom si každý vyzvedl náruč oblečení. Potom jsme byli naloženi na nákladní vůz a dovezeni do Liberce.

Konečně odjížděl železniční transport do Rakouska, údajně pod ochranou Červeného kříže. V deseti lidech, mých osm dětí, já a můj manžel, jsme byli v jednom vlakovém kupé třetí třídy jeden týden. Do Rakouska jsme se přesto nakonec dostali. Vlak nás zavezl na hranice. Od českých hranic jsme pak museli jít pěšky 50 kilometrů až do rakouského Lince.“

Osobní svědectví jako je toto, připomínají, že velké dějiny jsou vždy tvořeny konkrétními lidskými osudy. Právě proto představují nenahraditelný doplněk archivních dokumentů a dalších historických pramenů.

Srdečně děkujeme paní Zdeně Kociánové. 🌸

Zdroj:

<https://tuni.tul.cz/rubriky/udalosti/id:154099>

Na fotografii: Princezna Sophie Auerspergová s dětmi na schodišti rodinné vily v Hejnicích

Knoflíková válka

Když mi bylo asi tak 15, tatínek mi řekl, že v kině dávají oblíbený film jeho dětství, Knoflíkovou válku. Dávali to nějak těsně po revoluci ve filmovém klubu a já na to teda šel. Ten film je z roku 1962. Když jsem se narodil, byl starý 13 let. Táta ho viděl, když mu mohlo být tak 14. Když jsem na něj šel, byl starý 28 let, což mi připadalo jako věčnost. Čekal jsem, že to bude starý a divný, ale bylo to dobrý. Dodnes si ho pamatuju.

Nedávno jsem tu pěl ódy na Indiány z Větrova, což je naprosto evidentní inspirace, téměř až kopírka Knoflíkové války, což nic nemění na tom, že je to taky velice silný dětský film s vlastním unikátním poselstvím.

Dnes je Knoflíková válka stará 64 let a podíval jsem se na ní po letech s tátou a se svým malým synem. Chvilí se ofrňoval, že to je černobílý, ale pak to, přestože je to ještě prcek, hlta se zatajeným dechem a ráno se na to chtěl dívat znovu.

Hezký to bylo. A zároveň smutný. Protože opět platí, že je tragédie dnešní doby, že už se nic takového (obzvlášť u nás) netočí, protože vlastně nic takového většina dětí už ani nemůže zažít. A taky jak se změnila doba.

V tom filmu děti pobíhají bezprizorně krajinou, vedou spolu války, zabijí lišku, loví zmijs, dospělí bez mrknutí oka ožerou pálenkou prvňáčka, protože si rozbil koleno, chlapci kouří, chlastají, koukají na erotické časopisy a jejich rodičové je za to tloučou jako žito a NIKOMU TEHDY NEPŘIPADALO DIVNÝ TO VŠECHNO DÁT DO DĚTSKÉHO FILMU!

Dovedete si něco takového dnes představit? Prakticky vyloučeno. Jenže to neznamena, že dnešní děti nekoukají na porno, neberou drogy, nekouří, neperou se, nešíkanují se, nesledují vypatlané youtubery. Dělají to taky. Jen my se tváříme, že pohlavek jim po tom všem způsobí doživotní trauma a potřebují na všechno asistenta a návod. A tehdy ten film u nás distribuovali komunisti. I když se prý natočily pro jistotu dvě verze dabingu. Jedna míň sprostá. Nevím, která šla nakonec do kina.

Fascinující také je, že ten celý film má i takovou politickou a rebelantskou alegorii. Děti si totiž založí kvůli válce "republiku", řeší společné vlastnictví, svobodu, vyskytne se mezi nimi zrádce (stejně jako v Indiánech). Řeší se tam trest a následky jejich počínání. A pokud si indiáni z Větrova vzali do války jako trumfově eso vlčáka, tak tady si vezmou koně.

Je to prostě hluboce lidský film o něčem, co jako Evropané tragicky ztrácíme a mnozí už ani netuší, že jsme to někdy měli.

Jo a ten film je sice černobílý, ale je naprosto luxusně a moderně natočený. Má skvělou kameru a střih. Vzniklo několik jeho remaků a všechny jsou horší, než originál. I po těch 64 letech je to skvělý a zábavný.

***"Kdybych to byl býval věděl,
tak bysem sem nechodil!"***

„Tak si to představ Karle, včera odpoledne mě před naším domem oslovil muž, jestli nepotřebuji uhlí. Tak jsem mu řekl, že nepotřebuji.“

„No a?“

„Ráno přijdu do kotelny a všechno uhlí je fuč!“

Všichni jsme tak trochu jako Robinson. Každý čekáme, až přijde pátek.

Šílená matka, nebo StB?

Masakr rodiny Čecha, který Hitlerovi proslavil hry, zůstává záhadou

Jiří Škuba medium 2026

Jméno významného českého vědce Ericha Hudece dlouho zůstávalo relativně neznámé. Možná proto, že jeho objevy a patenty sloužily k propagaci olympijských her v Berlíně 1936, možná proto, že za socialismu se nad jeho osudem na dlouhé roky zavřely temné vody zapomnění. V tragédii jeho rodiny krátce po válce totiž s největší pravděpodobností měla prsty Státní bezpečnost.

Ve 30. letech 20. století bylo Německo nejrozvinutější vědeckou velmocí na světě. Němčina byla v tu dobu hlavním akademickým jazykem, díky jménům jako Albert Einstein, Max Planck, Werner Heisenberg nebo Fritz Haber mířila do střední Evropy jedna Nobelova cena za druhou.

Vedle slavných jmen působil v Německu také vědec Erich Hudec. Byť rodilý Berličan, jeho rodiče byli čeští imigranti. Po studiích elektrotechniky se začal věnovat radiotelegrafii, především přenosům informací na velké vzdálenosti a zdokonalování televizního přenosu pomocí kontrolovaných pilových kmitů a katodové lampy.

Vzhledem k oblasti jeho výzkumu byla celá jeho profesní kariéra úzce spojena a ovlivněna politikou. V roce 1933 se dostal k moci kancléř Adolf Hitler a Výmarská republika se z křehké demokracie propadla do propasti diktatury.

Olympijské hry v Berlíně o tři roky později měly být oslavou árijské nadřazenosti a exhibicí rozvoje německé společnosti pod nadvládou národního socialismu. K propagaci ideologicky zneužitého sportovního svátku měly skvěle posloužit právě vynálezy Ericha Hudece.

Ten dostal na starost televizní přenos fotografií z olympiády v Berlíně do Ameriky a Japonska. Jeho zásluhou se tak dostávaly aktuální snímky z olympiády k novinářům v reálném čase. Ve své době to byla zcela unikátní a přelomová událost.

Díky úspěšnému olympijskému projektu měl Hudec otevřené dveře téměř všude. Dál se věnoval bádání v oblasti krátkých vln a úprav příjmu mezi vysílačem a přijímačem. Do roku 1944 žil v Berlíně jako vážený muž, s blízcím se koncem války se kvůli náletům přesunul do Říčan u Prahy, kde v Tehově obsluhoval vysílačku.

Z ní Němci vysílali telegramy do zámoří, údajně také do jižní Ameriky, kam těsně před pádem Třetí říše utíkala celá řada prominentních nacistických zločinců.

Po osvobození byl Hudec nakrátko zatčen, ale záhy propuštěn - zástupci Ministerstva dopravy a pošt i Ministerstva vnitra si moc dobře uvědomovali, jaký přínos mohou mít jeho výzkumy.

Rok po válce ovšem vyšel článek v komunistickém Rudém právu, který „arogantního říšského Němce“ obviňoval ze styků s nacistickými pohlaváry, v jeho luxusní vile ho měl dokonce minimálně jednou navštívit nechvalně proslulý státní ministr K. H. Frank.

Následně byl Hudec i se svou manželkou Hildegardou a synem Oldřichem uklizen na zámek Kunštát, tedy do kraje, odkud pocházela jeho rodina. V čerstvě zrekvírované budově obýval několik pokojů, v dalších měl pak laboratoře. Dostal pas, aby se mohl účastnit patentových řízení v zahraničí.

Když v únoru 1948 uchopila moc v Československu dělnická třída, Hudec zrovna pobýval v cizině. Domů už se nevrátil, ale začal intenzivně pracovat na tom, aby za hranice dostal i zbytek své rodiny. K tomu však již nedošlo.

Brzy ráno 9. června, den po plánovaném vycestování, byla na zámku v Kunštátu nalezena dvě těla. Devítiletého Oldřicha, jenž zemřel v posteli po několika ranách zasazených sekerou. Mrtvola jeho matky a Hudcovy manželky ležela na nádvoří. Měla zlomenou čelist a kotník, oficiální příčinou smrti byl pád z okna zámku.

Případ začala vyšetřovat kriminálka z Brna, záhy jej však převzala Státní bezpečnost. Ve vyšetřování obou útvarů bylo mnoho rozporů a nesrovnalostí, případ byl nakonec uzavřen s tím, že šlo o rozšířenou sebevraždu. Verzi Státní bezpečnosti ovšem věřil jen málokdo, o čemž svědčila i skutečnost, že Hildegarda byla pohřbena se svým synem na katolickém hřbitově, což v případě vražednice možné není.

Rozporuplným závěrům vyšetřování se také věnoval Pořad Očima Josefa Klímy, který odvysílala FTV Prima v roce 2017. Tělo Oldřicha prý neslo stopy mučení elektrickým proudem, neodpovídala ani zranění jeho matky. Ta navíc na svém oblečení neměla stopy krve, které by brutálnímu útoku odpovídaly.

Po tragédii své rodiny se Hudec stáhl do ústraní. Poměrně nedávno byly objeveny doklady o tom, že Hudec spolupracoval s americkou vládou. Zemřel v Berlíně v roce 1972.

Soudce Jozef Břešťanský promluvil v roce 1968 o politických procesech. O dva dny později zmizel

Patřil k soudcům komunistické justice, kteří v padesátých letech posílali lidi do vězení a vynášeli i rozsudky smrti. Později se však jako vysoký představitel Nejvyššího soudu podílel na odhalování nezákonností stejného systému. V březnu 1968 o politických procesech veřejně promluvil. O dva dny později zmizel. Jeho tělo našli v lese. Policie případ uzavřela jako sebevraždu. Pochybnosti však začaly téměř okamžitě.

Ve čtvrtek 28. března 1968 odešel náměstek předsedy Nejvyššího soudu Jozef Břešťanský ze svého pracoviště v Praze. Domů se už nevrátil. Nebyl to člověk, jehož zmizení mohlo zůstat bez povšimnutí. Patřil k nejvýše postaveným představitelům československé justice, a právě v těch týdnech se veřejně otevíralo téma politických procesů padesátých let. Začalo pátrání. Důležitou stopu poskytl taxikář. Na fotografii poznal muže, kterého 28. března vezl z Prahy směrem k Babicím jižně od hlavního města. Pátrání se proto soustředilo do okolních lesů. V úterý 2. dubna, krátce před desátou dopoledne, našla pátrací skupina Břešťanského mrtvého. Visel na stromě. Policie dala najevo, že je prakticky přesvědčena o sebevraždě. Jeden předmět se však najít nepodařilo. Černá aktovka, kterou měl Břešťanský při zmizení u sebe.

Břešťanského životní dráha byla příkladem rychlého společenského vzestupu, který komunistický režim umožnil politicky spolehlivým kádrům. Pocházel z dělnického prostředí, práva vystudoval při zaměstnání a v justici postupoval mimořádně rychle. Jenže za jeho kariérou zůstávaly rozsudky. Jedním z doložených případů byl proces s Michalem Tušerou a dalšími, který se konal před Krajským

soudem v Bratislavě v prosinci 1957. Obžaloba skupinu označovala za trockisty usilující pod záminkou kritiky kultu osobnosti o rozvrácení lidově demokratického zřízení. Proces převzal Jozef Břešťanský. Rozsudky byly tvrdé. Michal Tušer dostal devět a půl roku vězení, Karol Terebessy devět let, Jozef Ondruš pět let. Jozef Mičudík a Anton Rašla byli odsouzeni ke čtyřem letům. Nebyla to tedy jen neurčitá „vina systému“. Za rozsudky byli konkrétní lidé. A jedním z nich byl Břešťanský. Jeho kariéru to nezastavilo. Stal se předsedou Krajského soudu v Bratislavě a v září 1964 jej Národní shromáždění zvolilo náměstkem předsedy Nejvyššího soudu. Právě tam začala druhá, podstatně paradoxnější část jeho příběhu.

V šedesátých letech se Břešťanský dostal k přezkoumávání nezákonností padesátých let. Člověk, který byl součástí tehdejší justice, měl nyní pomáhat odhalovat její deformace. A na jaře 1968 už o nich mluvil veřejně. Dne 26. března vyšel v deníku Práce rozhovor, ve kterém Břešťanský popisoval mechanismus politických procesů. Mluvil o takzvaných soudních protokolech připravovaných bezpečnostními orgány. Z výsledků se podle jeho svědectví odstraňovalo vše, co mohlo vyvolat pochybnosti o pravdivosti přiznání. Obvinění se obsah protokolů učili a další výsledky měly zajistit, aby připravenou verzi zopakovali také před soudem. Upozorňoval rovněž na zásahy stranických a bezpečnostních orgánů do justice. Rozhodovalo se o tom, kdo bude stíhán a jaké tresty mají padnout, včetně trestů smrti. Bylo to pozoruhodné svědectví. Nejen kvůli tomu, co Břešťanský říkal. Ale také kvůli tomu, kdo to říkal. Sám byl totiž součástí justice, kterou nyní kritizoval. Rozhovor vyšel 26. března. O dva dny později Břešťanský zmizel.

Policie po nálezu těla oznámila, že vše nasvědčuje sebevraždě. Tím však případ neskončil. Už 3. dubna přinesla světová agentura Associated Press zprávu o smrti československého soudce. Následující den upozorňovala, že pražský tisk nechce policejní vysvětlení jednoduše přijmout. Objevila se informace o neznámém muži, který měl Břešťanského krátce před zmizením vyhledat a nabídnout mu tajné dokumenty. A stále tu byla nenalezená aktovka. Pozdější vzpomínky přidaly další podivnosti. Novinář Jiří Ruml například tvrdil, že Břešťanského boty měly zůstat nápadně čisté, přestože okolní les byl rozbahněný. Chybějící aktovku zmiňovalo už dobové zpravodajství. Historku o čistých botách známe z pozdějších svědectví. Bez původního kriminalistického spisu proto není možné tvrdit, že jde o prokázaný fakt. A především neexistuje důkaz, že byl Břešťanský zavražděn. Existují však důvody, proč jeho smrt vyvolávala pochybnosti už v roce 1968.

Československá televize ještě v roce 1968 natočila dvaadvacetiminutový publicistický pořad „Poslední rozsudek“, jehož autoři pátrali po okolnostech Břešťanského zmizení a smrti. Jeho existence je sama o sobě pozoruhodným svědectvím o atmosféře Pražského jara. Státní televize veřejně zkoumala smrt jednoho z nejvyšších představitelů justice a nespokojila se pouze s oficiálním komuniké. Ještě několik měsíců předtím by něco takového bylo téměř nemyslitelné. A za několik měsíců znovu nemožné.

Příběh dostal o deset let později zvláštní pokračování. V normalizačním seriálu „Třicet případů majora Zemana“ se objevil díl Štvanice, odehrávající se v roce 1968.

Jednou z ústředních postav je prokurátor Vršecký. Starý politický případ, tlak novinářů, rehabilitace, záhadné dokumenty, a nakonec sebevražda člověka spojeného s justicí padesátých let – podobnosti s Břešťanského příběhem nejsou náhodné. Odborná literatura Vršeckého přímo spojuje s jeho osobou. Neznamená to však, že Štvanice rekonstruuje Břešťanského případ. Naopak. Normalizační seriál skutečné události ideologicky převrátil. To, co na jaře 1968 představovalo snahu otevřít staré nezákonnosti, se v seriálu změnilo v obraz hysterické kampaně novinářů a reformátorů proti údajným poctivým služebníků státu. Dokonce i skutečná tragédie se tak stala materiálem propagandy.

Dobové vyšetřování uzavřelo Břešťanského smrt jako sebevraždu. Jeho osobní situace i atmosféra jara 1968 mohou nabídnout řadu možných motivů. Současně existovaly okolnosti, které vyvolávaly otázky už bezprostředně po jeho smrti. Nenalezená aktovka. Zprávy o tajných dokumentech. A především mimořádné postavení člověka, který znal mechanismus politických procesů ze dvou stran. Břešťanský byl totiž současně člověkem, který měl co vysvětlovat, i člověkem, který mohl mnohé vysvětlit ostatním. Možná jej dohnala vlastní minulost. Možná věděl víc, než bylo některým lidem příjemné. Možná je vysvětlení mnohem prostší. Historie nám ne vždy poskytne uspokojivou poslední kapitolu. Jedno je ale jisté. Na jaře 1968 začala československá společnost hlasitě pokládat otázky, které byly téměř dvacet let zakázané. Jozef Břešťanský byl jedním z lidí, na které tyto otázky mířily a současně jedním z těch, kteří mohli pomoci hledat odpovědi. O několik měsíců později přijely tanky. Otázky nezmizely. Jen na dalších dvacet let přestalo být dovoleno je pokládat.

Bylo jí osmnáct. Danuše nešla protestovat. Přesto ji v Brně zastřelili

FB

V červenci uplynulo 75 let od narození mladé dívky, které bylo čerstvých osmnáct let, když byla v Brně zastřelena. Její smrt, stejně jako události, které k ní vedly, si v těchto dnech připomínáme.

Jmenovala se Danuše Muzikářová. Dne 21. srpna 1969, přesně rok po vpádu vojsk Varšavské smlouvy do Československa, zaplnily ulice Brna protesty proti okupaci a nastupující normalizaci. Danuše však toho dne protestovat nešla. Se svou sestrou mířila do centra za kamarádkou. Chtěly se sejít a domluvit si společný výlet.

Obyčejný plán osmnáctileté dívky. V centru je zastihl protestující dav. Sestry se v něm ztratily. Pak se ozvala střelba. Danuši zasáhla zezadu kulka do hlavy.

Bylo jí osmnáct let. Rodina se dlouho nemohla dozvědět, co se s Danuší stalo. Když ji rodiče hledali, na služebně Veřejné bezpečnosti se dozvěděli jen, že mají „jednu mrtvou holku“. V nemocnici pak našli svou dceru přikrytou prostěradlem.

Ani potom jim režim nedopřál důstojný klid. Moc se obávala veřejného pohřbu osmnáctileté dívky. Rodině byly kladeny překážky, smuteční oznámení hrozilo zabavení a stovky lidí, které se s Danuší přišly 28. srpna rozloučit, sledovala Státní bezpečnost.

Vyšetřování nikam nevedlo. Střela, která mohla pomoci určit, kdo Danuši zabil, se ztratila. Snaha

zjistit podrobnosti o nasazení Lidových milicí narazila na odmítání a vyšetřování bylo nakonec z politického rozhodnutí zastaveno. Za smrt Danuše Muzikářové nebyl nikdo potrestán. Ani vyšetřování po roce 1989 nevedlo k nalezení pachatele a bylo raději zastaveno protože údajně nesměřovalo tím správným směrem. Dodnes je zakázáno milice vyšetřovat.

Zůstala po ní fotografie mladé ženy a život, který se sotva stačil otevřít. Výlet, na který už nikdy neodjela. Rodina, která místo návratu dcery domů připravovala její pohřeb.

Mayday = SOS

Honza Řecký – FB

Když piloti ve 20. letech 20. století přešli z morseovky na rané hlasové vysílačky, křik „SOS“ během havárie byl prakticky zbytečný, neboť tichá písmena ve statické elektřině jednoduše zmizela.

Letectví potřebovalo pro nouzové situace zřetelné hlasové slovo, kterému by nebylo možné špatně porozumět. V roce 1923 připadl úkol toto slovo vynalézt Fredericku Stanleyemu Mockfordovi, vyššímu radistovi na londýnském letišti Croydon. Byl požádán, aby vymyslel signál, který by signalizoval nouzovou situaci a byl by univerzálně srozumitelný pilotům i pozemnímu personálu.

Mockford se podíval na letové dráhy. V té době drtivá většina leteckého provozu v Croydonu létala po jediné trase: tam a zpět přes Lamanšský průliv na letiště Le Bourget v Paříži. To znamenalo, že nový nouzový signál musel být okamžitě rozpoznatelný pro anglicky i francouzsky mluvící operátory.

Mockford navrhl slovo „Mayday“. Jednalo se o fonetický, poangličtěný pravopis francouzské fráze m'aidez nebo venez m'aider, což se jednoduše překládá jako „pomozte mi“. Tvrdé souhlásky a zřetelné samohlásky slova „Mayday“ prorážely rádiové rušení mnohem lépe než pokus křičet „SOS“.

Tato myšlenka se rychle ujala a do roku 1927 Mezinárodní radiotelegrafní úmluva oficiálně přijala „Mayday“ jako standardní hlasový tísňový signál a zcela nahradila mluvený „SOS“. Slovo „Mayday“ je krátké, ostré, jednoznačné a nezaměnitelné tísňové volání, které se snadno vyslovuje a snadno chápe: „Jsem v nesnázích a potřebuji pomoc!“.

Standardní protokol velí, že slovo musí být vysloveno třikrát za sebou: „Mayday, Mayday, Mayday.“ Toto pravidlo slouží dvěma účelům. Zaprvé, opakování zajišťuje, že signál bude slyšet, i když se vysílání na zlomek vteřiny přeruší. Zadruhé, odlišuje skutečnou nouzovou situaci od radisty, který pouze hovoří o volání Mayday, k němuž došlo jinde.

*Dnes přišel ke mně můj syn a zničehonic mě objal.
Příjemně mě to překvapilo až došlo, ale pak se otočil k otci a slyšela jsem:
„Máš pravdu, přibrala...“*

*Hledala jsem dobrou dietu a kamarádka mi řekla,
že nemám žrát sladké a mastné a přestat chlastat.
Ted' si hledám novou kamarádku.*

*„Starala jsem se o tebe, i polévku jsem ti uvařila,
když ti bylo zle.“*

*„Ne ne, ty to otáčíš. Nejdřív jsi mi uvařila polévku
a pak mi bylo zle.“*

Další umělecký skvost

Tak tahle poezie mi vyronila v očích slzy. Musím se s Vámi o tu emoci podělit:

Náš hrdinný prezident.

Ota Beran. – 10 února 2026

*Náš prezident Petr Pavel
Je válečný hrdina
Proto pořád závidí mu
Ta nejhorší spodina*

*Náš prezident Petr Pavel
Má velikou motorku
A ti co ho pomlouvají
Jenom fichtla na dvorku*

*Náš prezident Petr Pavel
Chrání naše hodnoty
Ve vyspělém světě nám ho
Pozitivně hodnotí*

*Náš prezident Petr Pavel
Ten nás vždycky ochrání
Populistům, komunistům
uchopit moc zabrání*

*Náš prezident Petr Pavel
Je přesvědčený demokrat
A na rozdíl od Babiše
Určitě nic neukrad*

*Náš prezident Petr Pavel
A to už je konec básně
Když ho vidím, když ho slyším
Cítím se na světě krásně.*

Ahoj všichni,

obracím se na vás s velkou prosbou o pomoc při historickém pátrání. Jsem vnučka válečného veterána, **plukovníka Milana Malého** (obránce Tobruku, letec RAF). Právě jsem v ČR vydala biografickou knihu o svém dědečkovi a jeho nejbližším válečném kamarádovi, se kterým utekl z nacistického lágru a bojoval u Tobruku. Tímto spolubojovníkem byl **ZDENĚK KUDLA** (nar. 1924).

Zdeněk po válce emigroval do Tasmanie a v pozdějším věku se s manželkou Marií Rose (zemřela 2010 v Gladstone) přesunul do Queenslandu.

Podle mých stop žijí jeho potomci přímo v oblasti Brisbane / Gold Coast. Hledám jeho syna **Dannyho Kudlu (nar. 1946, bývalý novinář), vnučku Lanu Kudla a pravnuka Tye Kudlu** (působí na Gold Coast v marketingu a realitách). Chci jim předat historické rodinné dokumenty a válečné fotografie jejich dědečka, které nikdy neviděli.

Nevíte o nich někdo něco, neznáte je osobně, nebo nemáte možnost nahlédnout do místních australských seznamů? Jakákoliv stopa pro mě a naši rodinu strašně moc znamená.

Moc vám děkuju za pomoc!

Dita Edelmanová EdelmanovaDita@seznam.cz

S P O R T

Štolbová na MS - Taekwondistka Petra Štolbová končí na mistrovství světa v Číně ve druhém kole. Po výhře nad Australankou Riley Horsellovou podlehla tchajwanské soupeřce a nasazené jedničce Wang Wej-čch'-a.

Sharia banking

You may have noticed that as the Muslim population has increased in Australia, instances of products compliant with Sharia law—the religious and moral code of Islam—have also increased.

As a side note, this is Prime Minister Anthony Albanese and Home Affairs Minister Tony Burke at the Lakemba Mosque a couple of months ago, supposedly feeling completely safe while members of the crowd loudly heckled and jeered them. Although, the PM later insisted to reporters: “Overwhelmingly, the reception was incredibly positive.” Right.

A number of you sent this in recently regarding one of Australia’s largest banks, NAB. If you look at their specialised services, they feature a dedicated section for Indigenous business and community banking—complete with the obligatory Acknowledgement of Country. Quite how Indigenous people require a fundamentally different style of transaction or savings account remains a mystery.

But it goes further. On this page, they proudly declare: “Business banking – Islamic finance: Specialised banking services for Muslim businesses and community organisations.” Unsurprisingly, they don’t offer specialised “Caucasian banking,” nor do they have distinct packages for Christian or indeed Buddhist businesses. Instead, everyone else is lumped into a vague, catchall category called “Banking for faith-based organisations.”

Obviously, the idea of NAB running a tech support hotline based strictly on Amish principles would be ridiculous, but here we are with religious-based banking.

According to their website: “We are the only major bank in Australia offering a Shariah compliant solution to help you grow your business. Our network of 50 bankers across the country are accredited to write Islamic finance transactions and have undergone religious and cultural awareness training.”

Because nothing says ancient spiritual devotion quite like a mandatory, hour-long corporate PowerPoint presentation on how to structure a mortgage without using the word “interest.” And that is essentially the entire reason these financial structures exist. Under Sharia law, charging or paying interest is strictly forbidden.

Furthermore, Islamic finance dictates that capital cannot be used to support any business with links to things deemed harmful or immoral under Islamic principles—such as alcohol, gambling, pork, tobacco, or weaponry. So, if you were planning to use a NAB Islamic business loan to fund your new backyard artillery and cannon collection, you can forget about it.

Some of you might be asking, “If the bank can’t charge interest, what’s in it for them?”

Well, the ABC actually ran an explainer on this recently, titled: “Why some Australian homebuyers are turning to Islamic financing.” And yes—if the ABC is dedicating airtime to it, you know it has truly arrived on our shores.

The ABC asks why people are turning to it, and I think the answer to that is blindingly obvious: because they’re Muslim. Nobody else would bother. According to the article, it offers “peace of mind” by avoiding riba—the Islamic term for interest, which their doctrine views as “unjust and exploitative.”

But how does a bank make money if interest is banned? It’s basically a semantic shell game. Instead of charging interest on a loan, the bank

either buys the property itself and sells it back to you at a marked-up “profit rate,” or they buy it with you and charge you monthly “rent” on their share until you buy them out.

Naturally, because of the extra corporate gymnastics required to avoid the word “interest,” these Islamic finance services in Australia actually end up being more expensive than a conventional bank loan.

Now, you might think, “Who cares? If Muslims want to use interest-free corporate loopholes, let them.” But consider the real-world trajectory if this institutional catering takes a permanent hold. Major banks love streamlining their operations under the banner of “ethical corporate governance.” If NAB eventually decides to align its broader, bank-wide investment standards with these Sharia restrictions to save on compliance costs, the consequences for everyday Australians will be very real. Suddenly, a multi-generational Aussie farmer looking for a standard commercial loan to upgrade his piggery could be denied outright, simply because a major big-four bank decided that pork production is no longer a corporate-approved industry.

As it turns out, when it comes to the big banks, divine law plays second fiddle to the bottom line. NAB isn’t doing this out of a sudden wave of religious piety—they’re doing it because there’s a premium price tag attached to a brand-new market captive to identity politics. If swapping out the word “interest” for “profit rate” keeps the revenue flowing, they’ll happily do it. When multi-billion dollar corporations start restructuring their services around religious doctrine and rebranding it as “ethical governance,” it isn’t progress. It’s just standard corporate opportunism, and it’s a slippery slope toward a financial system where identity matters far more than the numbers on the page.

Weird but true

He spent thirteen years inside the Australian Taxation Office. Debt collection. Adelaide branch. Here is the power he watched them use.

A garnishee notice is one page. The tax office sends it to your bank. Your bank hands over what is sitting in your account. No court. No hearing. Nobody tells you first.

May 2017. An email went round his floor near the end of a shift. The last hour of power was upon them. Still time to issue another five.

June 2017. Boyle says staff were told to start issuing them on every case. Accounts went empty. Some of those businesses never opened again.

October 2017. He filed a formal disclosure inside the ATO. Under the federal whistleblower law.

The tax office investigated the tax office. The tax office found nothing wrong.

April 2018. He took it to the ABC and Fairfax.

Days before it went to air, federal police were standing in his Adelaide home.

Then came sixty six charges. Maximum exposure reported at 161 years.

Now the part that stops people.

Not one charge was for talking to the media.

They were for the preparation. Photographing a screen. Recording a conversation. Writing down a tax file number.

Australia's law protects the disclosure. It does not protect collecting the proof.

You are immune the moment you speak. You are prosecuted for everything that made speaking possible.

March 2023. A judge confirmed exactly that. 2024.

The Court of Appeal agreed. Late that year the High Court would not even hear him.

Meanwhile the findings kept landing. The Small Business Ombudsman called the use of that power excessive. The tax ombudsman found problems in localised pockets. Adelaide in particular. Adelaide had issued more of those notices than anywhere else, and a significant number were inappropriate. A Senate inquiry found his disclosure had been handled poorly.

All of this ran alongside the years the country spent unwinding Robodebt. A different agency. The same shape. Automated demands for money from people who could not fight back. A royal commission. Roughly 1.8 billion dollars ordered back.

Then the charges started shrinking. Sixty six to twenty four. Then nineteen. Then four.

May 2025. He pleaded guilty to four.

28 August 2025. Adelaide District Court. Judge Liesl Kudelka. No conviction recorded. No penalty. A 500 dollar bond for twelve months.

His family sobbed in the room.

Outside, supporters and members of parliament were already saying the same thing into microphones. Change the law.

It has not been changed. The power is still on the books. Your bank can still be told. The reform has been drafted and redrafted and promised again.

Think about the order of it. He went to his employer first. He went public only after they cleared themselves. Three separate bodies found he was right. And he spent seven years defending himself anyway. Not for what he said. For picking up the evidence first.

Native Title sees arguments from all over the shop.

But giving land to people just because they say they are Aboriginal is fraudulent at best. The case of Queensland Aboriginals versus Tasmanian Aboriginals.

"The Eastern Kuku Yalanji people are celebrating a historic native title determination recognising their rights over more than 200,000 hectares of land on Cape York Peninsula."

"The Federal Court sat under a marquee in the Aboriginal community of Wujal Wujal, about 200 kilometres north of Cairns, for yesterday's consent determination hearing, which was attended by more than 600 traditional owners."

"A historic plan to return city parkland to the Aboriginal community has passed its first step and been hailed as real action rather than just words."

"Hobart City Council on Monday night provided in-principle support to the handover of 4.9 hectares of land at Queens Domain to the Aboriginal Land Council of Tasmania."

"It is believed to be the first council-led land return in Tasmania and among a handful of similar transitions nationwide."

"Private landholders hand three blocks in Tasmania to Aboriginal Land Council"

I heard a Tasmanian politician recently say that it is up to Aboriginal people to determine who is Aboriginal, that's the issue you silly women, the people in Tasmania are not Aboriginals. It is a well organised confidence trick which no one will call out. Something has to be done, DNA testing for all financial dealings for Aboriginal people.